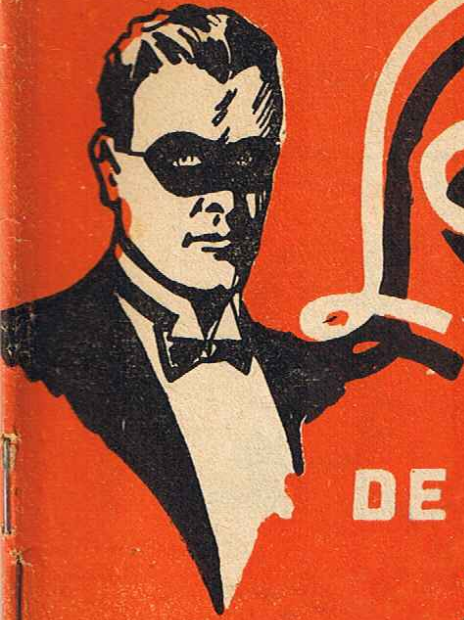

NIEUWE AVONTUREN

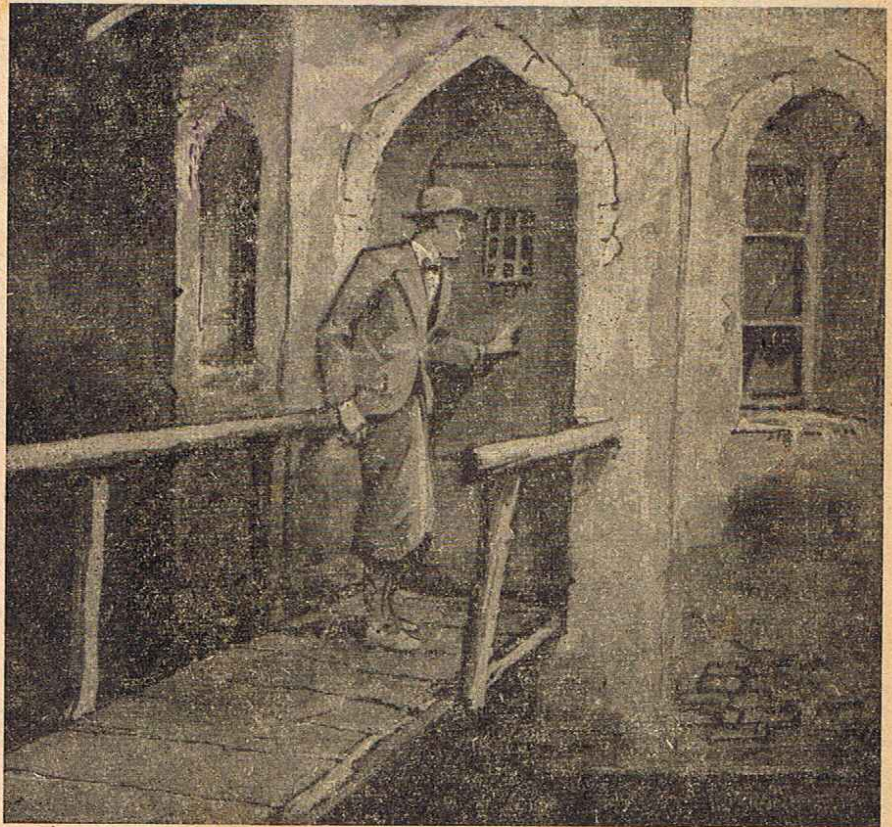
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Sensationele Uitvinding

N° 2229

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Ct.
BELGIE: 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

Een sensationele uitvinding

HOOFDSTUK I

CHARLES BRAND ALS UITVINDER

Londen transpireerde. Een hittegolf, zoals Europa in geen jaren had gekend, was over het gehele westelijke oude werelddeel getrokken en de grote wereldstad had er in ruime mate van genoten. Aan alles was het merkbaar, dat men onder de ongewone hitte leed. Het was stil op straat, tenminste voorzover men van stil kon spreken in deze geweldige metropolis, waar het verkeer gedurende de laatste jaren zo enorm is toegenomen. Maar men kon toch goed merken, dat niemand zich op straat begaf, tenzij het hoog nodig was. Het automobielverkeer was echter zo mogelijk nog toegenomen, daar een ieder, die een eind weegs had af te leggen, er niet aan dacht te gaan wandelen. Een wolk van stof en roet, die door de hitte in trillende beweging werd gebracht, overhulde de city. Men snakke naar adem en verlangde naar het einde van de

werktijd. In de kantoren liepen de employés in hun hemdsmouwen; zij benijdden de typistetjes, die in haar dunne, luchtige blousjes nog het best deze buitengewone warmte konden trotseren. In de parken, zo terecht de longen van de grote stad genoemd, wemelde het van kinderen en dienstmeisjes, op de vijvers gleden de punts en de wherries voort, op het gras lagen jonge lieden, die van hun vakantie genoten en in de schaduw van de bomen rustten bejaarde lieden, die met wijsgerige kalmte de temperatuur tot het onderwerp van hun gesprek maakten en te vertellen wisten van andere jaren, lang geleden, toen het ook zo warm of nog warmer geweest was.

Onder de mensen, die het zich in hun woning gemakkelijk en koel gemaakt hadden, behoorde ook Lord William Aberdeen, de bekende filantroop, die in

zijn bibliotheek de bladen zat te lezen.

Hij was alleen, iets wat zeer zelden gebeurde, want gewoonlijk werd hij gezelschap gehouden door Charles Brand, zijn onvermoeide secretaris en trouwe vriend.

Alles ademde stilte, kalme deftigheid in dit fraaie, enigszins donkere vertrek, dat op de achtertuin uitzag en waarin door de wijd openstaande vensters de frisse lucht en de heerlijke bloemengeur vrij konden binnen komen.

Lord Aberdeen had het zich gemakkelijk gemaakt, hij had zijn jas en vest uitgetrokken en droeg over zijn fraai wit zijden overhemd een dunne kamerjapon van echte Chinese gebloemde zijde, die zijn lange gestalte nog langer deed schijnen. Hij zat in een clubfauteuil gedoken met zijn voeten op een tabouret en een rooktafeltje naast zich, terwijl een menigte kranten en tijdschriften om hem heen verspreid lagen.

Het scheen, dat hij een belangrijk artikel las, dat nog al van lange adem was, want reeds geruime tijd zat hij met een der bladen van de «Times» voor zijn ogen en had hij zijn geurige Havana laten uitgaan.

Eindelijk hief hij het hoofd op, liet de krant vallen en drukte op de schelknop naast zich.

Gaston, de oude kamerdienaar, verscheen.

— Wat verlangt mylord?

— Och, Gaston, ga eens even kijken op de kamer van mijnheer Brand, of hij al thuis gekomen is.

De grijze kamerdienaar verdween, om na enkele minuten terug te keren met de boodschap, dat mijnheer er nog steeds niet was.

— Dank je, Gaston.

— Dineert mylord vanmiddag thuis?

— Ik weet het nog niet, Gaston, ik zal het je over een half uur zeggen.

Lord Aberdeen stond op, wandelde een paar malen het grote vertrek op en neer en ging ten slotte de deur uit, de gang door en de trap af. Op zijn dooie gemak, als iemand, die niets te verzui- men had, wandelde hij door de tuin, bekeek de planten, brak hier een dorre tak af, plukte daar een bloem, kortom

gedroeg zich als iemand, die niet goed weet, hoe hij zijn tijd zal doorbrengen.

Dan bereikte hij het grote tuinhuis, dat naast de garage stond, waar zijn chauffeur Henderson onder het reinigen van zijn automobielen een lustig deuntje floot, alsof hij niet wist wat warmte betekende.

In het tuinhuis, dat geheel uit cement was opgetrokken, was het heerlijk koel. Lord Aberdeen schoof de glazen schuifdeur dicht, trok het vitragegordijn, dat er voór hing recht en begaf zich naar het achtergedeelte van de wand, links. Hier drukte hij op een knop, die in een klein kastje, dat met een schuif werd gesloten, verborgen zat en met het ge- laat, dat niet de minste verwondering vèrried, zag hij hoe een der grote vloer- tegels een eind omhoog ging en vervolgen- gens omeen onzichtbare as draaide.

In de ontstane opening werd een ijze- ren trapje zichtbaar, dat naar lager gele- gen regionen voerde. Hij daalde dit af en liet de tegel boven zich weer wer- ken, door op een knop te drukken, die in een der wanden daar beneden was aangebracht. Nu draaide hij een scha- kelaar om en boven een grote eiken- houten deur met zwaar ijzeren beslag begon een geel lampje te gloeien.

Na enkele seconden ging dit uit en een groen lampje ging aan. Even daarn- a werd de deur geopend en ontsloot de toegang naar een uitgestrekt kelder- gewelf, dat als werkplaats was inge- richt.

Wanneer wij het woord werkplaats gebruiken, willen wij daarmee niet te- kennen geven, dat deze onderaardse een soort timmermanswinkel of smidse was. In genen dele.

Het was zowel een laboratorium als een atelier en voorzien van de meest uiteenlopende werktuigen en instrumen- ten. Hier stonden op wit geschilderde planken allerlei toestellen, waterpassen, theodolieten, sextanten, telescopen, camera's, statieven, daar weer fraai ge- slepen melkglazen en marmeren toon- banken, kroezen, kolven en retorten. In één der hoeken stonden twee grote te- kenborden op automatisch werkende ezels, terwijl in een ander gedeelte een

soort fotografisch atelier was ingericht.

Daar stond een prachtige mahoniehouten atelier-camera met een reusachtige in koper montuur gevatte lens op een zwart verroloosbaar statief. Er achter, bijna geheel in een cabine ingebouwd, een schitterend projectietoestel, dat zowel voor weergave van stilstaande beelden als voor cinematografische films geschikt was. En overal aan de vier wanden hingen grote borden, waarop zich allerlei gewone en fijne instrumenten bevonden, vanaf de gewone hamer en nijptang tot de meest ingewikkelde profielschaaf en de fijnste vijl. Alles was fraai vernikkeld en glansde in de stralen der elektrische lampen, die deze ruimte verlichtten.

In de deuropening stond een nog jonge man met blauwe ogen en krullende blonde haren, de vriend van de lord, Charles Brand.

Men kon zien, dat hij druk aan de arbeid was geweest. Zijn costuum ging schuil onder een lange, witte jas, die hier en daar een vuile veeg vertoonde. Hij had de mouwen omhoog geslagen, zodat zijn sterke, gespierde armen te voorschijn kwamen.

Toen hij de deur geopend had en zag wie zich aanmeldde, kwam er een vrolijke glimlach op zijn gelaat, waardoor zijn witte tanden te zien kwamen.

— Hallo, Edward. Ben jij daar?

— Zoals je ziet, Charles, schiet je al op?

— En of! Ik ben zo goed als klaar en dacht er juist over even naar boven te gaan voor een kop thee, want ik heb dorst gekregen.

— Prachtig, amice, dan gaan we samen even terug.

En als twee vrienden gingen de lord en zijn vriend dezelfde weg van zoeven terug naar boven.

Zij waren dan ook inderdaad twee trouwe kameraden en iedereen, die de bewoner van het fraaie huis in de Cromwellstreet kende, kende ook Charles Brand. Iedereen wist, dat die twee onafscheidelijk waren en dat door hen reeds menige weldaad bewezen was aan hospitalen, kindertehuizen, openbare instellingen van liefdadigheid, enz., enz.

Maar er was nog iets anders wat niet iedereen wist. Of beter gezegd, er waren tal van dingen, waarvan niemand enig vermoeden had en die allen voortsporen uit het feit, dat Lord William Aberdeen, de rijke, gevierde aristocraat, de teerhartige, edelmoedige filantroop, een dubbel leven leidde, tevens was: John Raffles, de Grote Onbekende, de Gentleman-Inbreker, die nu eens de naam van Lord Edward Lister, dan weer die van Graaf Palmhurst aannam.

Het horende, zal het niemand meer verwonderen, dat het prachtige, uitstekend geoutilleerde atelier en laboratorium zich onder het tuinhuis bevond en zal iedereen het de gewoonste zaak van de wereld vinden, dat de lord en zijn vriend met geheime veren verborgen luiken lieten draaien, vreemde werktuigen en instrumenten vervaardigen en ze op de geniaalste wijze wisten te gebruiken.

En nu hebben wij nog niet gesproken van de talrijke automobielen van zijn lordschap, die door hem zelf met een of andere uitvinding belangrijk waren verbeterd en waardoor de toch reeds grote snelheid, die de wagens ontwikkelden konden, vaak nog aanzienlijk toelam. Nog niet van het wonderbare toestel De Duivel der Lucht, het aluminium vliegtuig, waarvan het voortstuwingsmechanisme bestond uit een vierbladige schroef, gedreven door een geheimzinnige electromotor, door Raffles zelf uitgevonden. Nog niet van de talrijke snelvarende motorboten, waaronder de Arend, die sneller liep dan ooit de snelste renboot heeft gelopen. Ook niet van de wonderbare duikboot, die een getrouwe copie kan genoemd worden van de Nautilus, het onderzeemonster, door Jules Verne beschreven, maar nimmer uitgevoerd en altijd een fantasie gebleven. Ten slotte niet van de onderaardse gangen, geheimzinnige kasten, verborgen veren en laden in de talrijke verblijven, zowel in Londen als daar buiten en waar Lord Edward Lister nu eens verscheen dan weer verdween en telkens onder een andere naam en een andere vermomming, zodat zijn identiteit nog nooit aan het

licht gekomen was.

Gaston had het servies op een klein ebbenhouten tafeltje gereed gezet en de heren bedienden zichzelf. Weldra parrelde het gouden nat in het fijne Chinese eierschaal-porcelein en kringelden de geurige wolkjes naar het plafond.

Brand had zijn witte jas uitgetrokken en een luchtig colbert aangeschoten dat hem wonderwel om de welgemaakte leden paste. Hij strekte de hand uit naar een der verspreid liggende tijdschriften, toen hij werd tegengehouden door zijn vriend met de woorden:

— Wacht even, Charles, voor je gaat lezen, heb ik je iets te vertellen. Iets wat je zal interesseren.

— Zo, wat dan?

— Nu, ik geloof, dat je concurrentie krijgt. Ik heb zoeven in de Times een artikel gelezen, dat mij machtig veel belang inboezemde. Het gaat over een uitvinding door een professor gedaan, die binnenkort wereldkundig zal worden gemaakt en die een algehele omwenteling zal brengen in de wijze van oorlogvoeren. Niemand schijnt nog te weten wat het is, maar er worden toespelingen gemaakt op de mogelijkheid, dat nu eindelijk de oplossing van het vraagstuk: het koude licht nabij is.

— Je maakt me werkelijk nieuwsgierig.

— Dat geloof ik graag. Ik ben het zelf ook. 't Is alleen maar jammer, dat we onze nieuwsgierigheid niet kunnen bevredigen. Toch schijnen er mensen te zijn, die er al meer van af weten, want er wordt in dat artikel gewag gemaakt van onderhandelingen, die er gevoerd worden over de verkoop van de uitvinding.

— En je sprak zoeven, dat het een omwenteling zal brengen in de wijze van oorlogvoeren.

— Ja, daar werd ook over gesproken.

— Maar dan is zo iets landverraad, ten minste als een Engelsman de uitvinder is. Stond er dat niet bij?

— Neen, dat viel niet uit het artikel op te maken. Ik heb alleen de indruk gekregen, dat de uitvinder zeer commercieel aangelegd is, hetgeen mijns inziens

niets anders dan een parlementaire uitdrukking is voor: een op winst beluste man, die maling heeft aan andere motieven. Stel je eens voor, dat de atoombom of de waterstofbom door één man in een geheim laboratorium ontworpen en vervaardigd had kunnen worden en stel je verder voor, dat zo'n uitvinder ook... commercieel aangelegd was, om die uitdrukking nog maar eens te gebruiken. Je huivert als je er goed over doordenkt... Ik denk, dat ik er mijn neus weer eens in moet steken om te voorkomen, dat er binnen afzienbare tijd ongelukken gaan gebeuren.

— Hoe dat zo?

— Wel, als een of andere regering het in handen krijgt, dan: Wee, arme mensheid. Als het een werktuig of instrument is, waarmee men dingen kan doen, die tot dusverre onbereikbaar waren, dan oordeel ik het mijn plicht, in deze kwestie een woordje mee te spreken.

— Maar je sprak er zoeven van, dat je concurrentie voor mij vreesde. Wat bedoel je daar dan weer mee?

— Och, eigenlijk niets, het was maar gekheid, ik wilde je een beetje op stang jagen, omdat jij ook al zo aan het uitvinden bent. Je moet het artikel zelf maar eens lezen, dan kan je zien, waar ze het over hebben. A propos, ben je klaar voor vanavond?

— Zo goed als. Ik wilde straks nog een uurtje werken voor we gaan dineren. We gaan zeker naar de Windsor Club?

— Natuurlijk. Je bent daar op het ogenblik de gevierde man. Ik denk, dat vanavond de halve club present zal zijn. Je wordt een beroemd man, Charles, een beroemd man.

— Ja, hou jij me maar voor de gek, Edward. Tegen jou kan ik toch niet op, al verbeeld ik me, dat ik nu toch werkelijk iets belangrijks heb gevonden.

Onder dergelijke gesprekken vervloog een half uur, waarna de vrienden weer scheidden. Brand om weer naar zijn onderaards laboratorium af te dalen. Raffles om de nog resterende bladen uit te lezen.

HOOFDSTUK II

DE LEZING IN DE ROYAL SOCIETY FOR SCIENCE

Toen Raffles aan Brand gevraagd had of hij gereed was voor de avond, bedoelde hij daarmede of zijn vriend de uitvinding in zoverre gereed had gemaakt om deze te tonen aan de leden van de Royal Society for Science, anders gezegd de Koninklijke Vereniging voor Wetenschappen.

Brand was namelijk van plan een lezing te houden met lichtbeelden en aan de voorbereiding daarvan had hij die dag in het keldervertrek, waar we hem in het eerste hoofdstuk aan de lezers hebben voorgesteld, voortdurend gewerkt.

Na thee te hebben gedronken, werkte Brand nog een uurtje om aan een en ander de laatste hand te leggen, waarna hij met Raffles naar de Windsor Club was gegaan, de club waarvan Raffles in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen vice-president was en waar zij bijna geregeld hun maaltijden gebruikten.

Het was nu half acht en Henderson stond met een fraaie limousine te wachten, om zijn meester en diens vriend naar het gebouw van de Royal Society for Science, in de wandeling kortweg R.S. genoemd, te brengen.

Dit gebouw bevond zich in de Edge-ware Road, een lange, brede straat, waar het massieve, uitgestrekte gebouw goed tot zijn recht kwam.

Op de eerste verdieping bevond zich een langwerpige zaal, die er geheel op ingericht was om voor dergelijke voordrachten dienst te doen. De wanden waren met een donkerkleurig doek beschooten en daar de ruimte verlicht werd door lampen, geheel door melkglazen ballons afgesloten, heerste er een zacht diffuus licht, dat zeer aangenaam voor de ogen was en een ongemene stemmige indruk maakte. Achteraan stond de met een groen kleed bedekte bestuurstafel en daarvoor rijden zich de stoelen, waarop aanstonds de belangstellende leden der vereniging zouden plaats nemen.

Aan de wanden hing een collectie ingelijste fotografische portretten van levende en overleden leden, die door uitvindingen, ontdekkingen of onderzoekingen grote diensten hadden bewezen aan de mensheid in het algemeen en aan de vereniging in het bijzonder.

Boven de bestuurstafel zag men in de korte wand enige openingen. Achter deze wand bevond zich namelijk de projectie-cabine, die een klein laboratorium geelk. Daar stonden verschillende toestellen, waarmede gewoonlijk gedemonstreerd werd, een projectie-apparaat, een ultra-microscop, welke zo was ingericht, dat directe aansluiting met het projectie-toestel kon worden verkregen en verder een aantal lenzen, condensoren, booglampen, koolstaven, koperen film dozen, enz. enz.

Een der wanden werd geheel ingenomen door het marmeren schakelbord, waardoor men ook, vanuit de cabine, alle lichten in de zaal groeps-gewijze kon controleren.

Het was bijna acht uur en de zaal liep langzaam vol. Wanneer de R.S. een belangrijke lezing aankondigde, dan wisten de leden, dat er inderdaad iets bijzonders zou worden geboden, zodat men dan ook altijd op een druk bezoek kon rekenen.

Toen Raffles en Brand arriveerden, werden zij door het bestuur ontvangen en welkom geheten. Enige heren lieten zich voorstellen en na enkele minuten te hebben gepraat, ging men de zaal binnen.

Bijna alle plaatsen waren bezet en nog steeds kwamen nieuwe bezoekers binnen, zodat het niet lang meer duurde of men kwam stoelen te kort.

Eindelijk was de zaal tjokvol, er kon niemand meer bij, zodat de deuren gesloten werden. Nu opende de voorzitter met een korte rede de vergadering, wees met enkele woorden op het belangrijke dat de leden hedenavond te wachten

stond en gaf daarna het woord aan Charles Brand.

Brand, wiens jeugdig, vrolijk gelaat temidden van deze ernstige vergadering een prettige indruk maakte, begon met mede te delen, dat hij de eer van de uitvinding, welke hij deze avond zou demonstrenen, niet uitsluitend voor zich alleen kon opeisen, daar de grondslagen er voor gelegd waren door Lord William Aberdeen, die wegens andere bezigheden zijn onderzoekingen op een zeker punt had gestaakt en aan hem had overgelaten.

Lord Aberdeen, zo zei hij, heeft voldoende energie getoond om, alleen ter wille van de wetenschap, een onderzoek in te stellen naar de hoedanigheden van een stof, welke als een concurrent van het zilverzout kan worden beschouwd. Zoals men weet wordt de tegenwoordige fotografische plaat en film bereid uit een emulsie, die hoofdzakelijk uit zilverzout bestaat en daar de fabrikanten de snelheid dezer emulsieplaten voortdurend met groot succes weten op te voeren, zal het mijne hoorders misschien enigszins verbazen, dat men is gaan zoeken naar een stof, die moet dienen om een andere stof, die reeds zo volmaakt werkt, te vervangen.

Maar, zoals ik reeds zei, aldus ging Brand voort, werden de proeven begonnen alleen ter wille van de wetenschap, doch toen bij de voortzetting bleek, dat de uitkomsten aanzienlijk groter waren dan verwacht werd, zijn er pogingen aangewend om ze voor de practijk bruikbaar te maken.

De stof, waarmede geëxperimenteerd is, zullen wij balmain 53 noemen. Zoals gij allen weet, fotografeert men door het opvangen van de uit het spectrum weerkaatste lichtstralen, de voor het menselijk oog zichtbare stralen wel te verstaan. Maar er zijn ook onzichtbare stralen, nl. de ultra-violette en de infrarode, waarvoor het balmain als intermediair dient. Met deze stralen wordt gefotografeerd.

Op deze wijze ging Brand enige tijd voort. Het onderwerp scheen de hoorders buitengewoon belang in te boezemen, want er heerste een aandachtige

stilte. De belangstelling nam nog toe, toen Brand aan het practische gedeelte van zijn voordracht kwam.

Hij liet namelijk zien hoe een met balmain bestreken plankje zoveel fosforescerend licht uitstraalde, dat men daarmede gevoelig papier kon belichten.

Toen hij zover gekomen was, ging hij een stap terzijde, wendde zich naar het electriche schakelbord en draaide een schakelaar om, waardoor het licht in de zaal uitging; vervolgens drukte hij op een knop, waardoor in de projectiecabine een lichtend sterretje aan de wand verscheen ten teken, dat de lantarnist het eerste lantaarnbeeld in de carrier moest schuiven.

Onmiddellijk schoot uit de kleine opening in het cabineluik een heldere, krachtige lichtbundel, die zich allengs uitzette, naar het witte doek, aan de tegenovergestelde zijde aangebracht, waarop hij als een helder rechthoekig vlak weerkaatste, in het midden het beeld tonend, waarover de conferencier zo juist gesproken had.

Een onderdrukt gemompel van bewondering in de bijna geheel duistere zaal bewees, dat het auditorium de spreker goed gevolgd had en opgetogen het eerste resultaat zijner proeven aanschouwde.

Brand, die zijn hoorders enkele ogenblikken tijd had gelaten om het lantaarnbeeld op de wand te beschouwen, zette nu zijn rede voort.

Hij wees er op, dat het zoeven getoonde beeld daàrom zo belangrijk was, daar het verkregen was door middel van onzichtbare stralen. Het enige, maar zeer grote nadeel bestond in de grove structuur van het balmain en de geringe lichtgevoeligheid.

Daar de conferencier zeer goed begreep, dat zijn onderwerp thans zeer wetenschappelijk en dus droog werd, had hij een eigenaardig middel te baat genomen om zijn gehoor te blijven boeien. Hij verhaalde, dat hij een droom had gehad.

— Op een avond, aldus begon hij het verhaal, was ik zeer laat op gebleven en had ik voortdurend zitten peinzen over het vraagstuk hoe ik er toch in

zou kunnen slagen om het balmain 53 fijner van structuur te maken. Ik had namelijk ontdekt, dat wanneer ik een schilfer balmain in tweeën deelde, de gevoeligheid ook precies éénmaal was toegenomen. Al peinzende viel ik in slaap en had de volgende eigenaardige droom :

» Eensklaps was ik met toverkracht bedeed en was ik in staat elk willekeurig materiaal te vergroten tot een afmeting, gelijk aan die, welke wij van datzelfde materiaal onder de microscoop waarnemen. Een stukje roet, bijvoorbeeld, dat ik net op de punt van een fijne naald kon nemen, vergrootte ik tot het een klomp was geworden van enige voeten in doorsnee. Dat blok vergrootte ik tot kleine deeltjes, zodat elk deeltje even groot werd als het oorspronkelijke, dat ik eerst vergroot had. Door diezelfde tovermacht was ik vervolgens in staat al die uiterst kleine deeltjes te doen inkrimpen tot de grootte, die ze hebben moesten, wanneer ik niet van mijn tovermacht had gebruik gemaakt. Toen ontwaakte ik met een schrik.

» Maar die droom had mij aan het denken gebracht, ik ging experimenteren en eindelijk ben ik er in geslaagd, door de balmain-schilfers in een elektrische oven te gloeien, ze inderdaad zo klein te maken.

» En wat is nu het resultaat van al deze proefnemingen, mijne heren? aldus besloot Brand zijn lezing.

» Niets meer of minder dan het volgende: Een ebbenhouten plankje met mijn balmain bestreken is thans veel gevoeliger materiaal dan de snelste fotografische plaat, doch in omgekeerde zin. Terwijl wij de tegenwoordige fotografische plaat tot na de ontwikkeling in de donkere kamer voor het geringste straaltje licht moeten beschutten, zijn wij juist verplicht op onze balmain-plaat zoveel mogelijk licht te doen vallen tot vlak voor de opname.

» Een zeer groot voordeel wordt door deze methode ook verkregen door besparing op platen, want een balmain-plankje is onmiddellijk, nadat het heeft

dienst gedaan, weer opnieuw voor een volgende opname te gebruiken, door het flink aan het licht bloot te stellen.

» Ten bewijze, dat ik mij niet door mijn fantasie heb laten meeslepen, zal ik u tonen wat ik vervaardigd heb ».

Onder ademloze stilte nam Brand nu een apparaat uit een gereedstaand kistje dat hij had meegebracht.

Dit apparaat bestond uit een gewone fotografische klapcamera, waarvan het model aan iedere amateur-fotograaf bekend is. Dit model was echter zeer gedrongen. Achteraan, zowel boven als onder het matglas, bevond zich een kastje, terwijl zich aan het bovenste gedeelte een kruk bevond, gelijk aan die, welke zich aan een cinematografisch opname-apparaat bevindt.

Brand zette nu onder een elektrische lamp van 200 kaars lichtsterkte een stoel gereed, plaatste daarachter een achtergrond van donkere stof en stelde het fotoestel als gewoon onder een zwarte doek in.

Nu verzocht hij de aanwezigen om beurten voor slechts twee seconden op die stoel plaats te nemen. En terwijl allen hieraan voldeden, draaide Brand bij elke opname de slinger één keer om. Toen allen geposeerd hadden, demonteerde Brand het kistje en begaf zich daarmede naar de donkere kamer.

Daar hij enige tijd wegbleef, verspreidden de aanwezigen zich door de zaal. Hier en daar stonden opgewonden groepjes te praten en aan de drukke gebaren was het duidelijk te zien, dat de behandeling van het onderwerp de algemene belangstelling hoog had opgevoerd. Vooral Lord Aberdeen, als medewerker van de uitvinder, ondervond zeer veel geestdrift. Van alle kanten werd hij bestormd met vragen, die hij echter lachend afweerde, zeggende, dat hij niets wilde verklaren, om alles aan zijn vriend, die het onderwerp volkomen onder de knie had, over te laten.

Na tien minuten weg gebleven te zijn, keerde Brand in de zaal terug. Hij had een grote spoeltrog in de handen, waaruit hij een metalen raam van 9 x 12 cm te voorschijn haalde, waarom enige meters bromidepapier waren gewik-

keld. Op regelmatige afstanden bevonden zich daarop de portretten der aanwezigen, helder, duidelijk, sommige zelfs van artistieke waarde.

Men verdrong zich om Brand, die handen te kort kwam om alle naar hem uitgestoken handen te drukken. Iedereen begreep onmiddellijk de waarde van deze nieuwe uitvinding, die een algemene omwenteling in de fotografie zou teweeg brengen.

Nadat het grootste enthousiasme en de toejuichingen een weinig waren bedaard, ging Brand over tot een uiteenzetting van de werking van zijn toestel.

Het kwam in het kort hier op neer. In de twee kastjes bevonden zich haspels, waarop een geelfilter van buigzaam mica was gewonden. Dit filter, dat dienen moest om de ultra-violette stralen hun werking te laten uitoefenen, plaatste zich, door de omwenteling van de kruk, telkens voor een balmain-plankje in contact met een stuk van het bromiddepapier, dat eveneens van een haspel afrolde, waarna het weer op een andere spoel werd opgerold. Vervolgens passeerde elk plankje een stuk melkglas, waarachter een elektrische lampje brandde, waardoor het weer opnieuw gelijkmatig lichtend werd gemaakt, zodat het telkens na acht opnamen weer terug in de camera en in het brandpunt van de lens kwam.

Na afloop van de opnamen behoefde toen alleen de rol belicht bromiddepapier in de donkere kamer ontwikkeld en gefixeerd te worden.

De geestdrift van het auditorium bereikte toen het hoogtepunt en het scheelde weinig of de aanwezigen, onder wie zich verscheidene deftige, ge-

baarde en gebrilde heren bevonden, hadden Brand op hun schouders getild, om hem in triomf rond te dragen. Enige ogenblikken werd hij duchtig heen en weer getrokken, alsof hij op een onstuimige zee een speelbal was van wind en golven.

Te midden van deze algemene geestdrift zat aan een der tafeltjes, die langs de wanden stonden, een heer, die daaraan niet deel nam, maar in diep gepeins verzonken, stil en bewegingloos bleef zitten. Het was een lange schrale figuur, met grijze haren, die hem tot in de hals vielen en wiens tamelijk schamele kleren, die hem als een zoutzak om het lijf hingen, vol vlekken waren.

Maar te midden van de drukte was er niemand, die op deze zonderlinge figuur bijzonder acht sloeg, zodat de man, zonder lastig gevallen te worden, kalm kon blijven zitten, hetgeen hij dan ook deed, zonder te letten op hetgeen hem omringde en terwijl hij met zijn lange, nerveuse vingers voortdurend zijn stoppelige kin betastte.

Intussen had het bestuur zich van Brand en Raffles meester gemaakt en beiden de bestuurskamer binnengeloodst waar de erewijn gereed stond en enige dronken op beide onderzoekers werden uitgebracht.

Men was nog in feestelijke stemming bijeen, toen de administrateur der R.S. binnékwam en Brand in het oor fluisterde, dat één der leden hem gaarne een ogenblik onder vier ogen zou willen spreken.

Brand stond op en begaf zich naar de spreekkamer, waar hij de zonderlinge, grijsharige man in zijn morsige kleren en met het peinzende uiterlijk, op hem vond wachten.

HOOFDSTUK III

CHARLES BRAND

VALT VAN DE ENE VERRASSING IN DE ANDERE

Veertien dagen waren verstreken.

Nog steeds stond de zon elke dag als een gloeiende, koperen schijf aan een smetteloos blauwe hemel. Engeland had in geen jaren een zo mooie, maar tevens zo warme zomer gekend.

Het was een stoffige hete dag, waarop Brand zich, warm en bezweet, op weg bevond naar Skidaw Hall, dat in de nabijheid van het Bassenthwaite-meer was gelegen.

Brand, die, zoals uit het vorige hoofdstuk voldoende is gebleken, een oorspronkelijke natuur had, verenigde vele eigenschappen in zich. Hoewel beziel met een dorst naar wetenschap, welke met het oog op zijn jeugdige leeftijd zeldzaam mocht worden genoemd, was hij sportman genoeg om zichzelf te behoeden voor het lot van een droog kamergeleerde en voelde hij zich voldoende mobiel voor het maken van een stevige voetreis, iets, waartoe hij zich altijd aangetrokken had gevoeld, maar dat hij nimmer in praktijk had kunnen brengen, uit hoofde van zijn vele bezigheden, afgewisseld door de avontuurlijke tochten, die hij met Raffles ondernam.

Hij had de laatste tijd in het onderaardse vertrek zo dikwijls voor hete fornuizen en gloeiende ovens gestaan en was zo dikwijls en vaak zo lang achtereen van het heerlijke zonlicht verstoken geweest, dat hij behoefte gevoelde eens lekker uit te waaien. Te meer had hij tot het maken van deze voetreis besloten, in de eerste plaats omdat Raffles hem niet kon vergezellen, daar deze zich thans enige tijd in het laboratorium onder het tuinhuis moest bezig houden.

— Nu is het mijn beurt, oude jongen, had hij Brand lachend toegeroepen, toen deze hem vroeg, wat hij ging uitvoeren.

— Laat dat nu maar een verrassing voor je blijven. Als je terugkomt van je tocht, ben ik misschien klaar en dan zullen we er eens lang en breed over praten.

In de tweede plaats was Brand door zijn voetreis in de gelegenheid met dat gedeelte van het Engelse merendistrict, dat hij nog nimmer had bezocht, nader kennis te maken, terwijl hij tevens al wandelend, nadenken kon over het motief, dat hem naar Skidaw-Hall voerde.

Hij was daarom te Kesswich uit de trein gestapt, om vandaar zijn reis te voet voort te zetten.

Zijn koffer had hij vooruit gestuurd naar het station te Embleton en slechts met een handvaliesje gewapend, begaf hij zich vrolijk en welgemoed op weg.

Aanvankelijk voerde zijn weg hem langs fraaie bospaden, die, hoewel zij het aantrekkelijke van het nieuwe bezaten, hem overigens weinig boeiden, zodat hij zijn gedachten ongestoord hun loop kon laten.

Nog eens haalde hij zich de avond van zijn lezing in de R.S. voor de geest en wederom bevond hij zich in gedachten in gesprek met de zonderlinge man, die hem te spreken had gevraagd.

Brand had aanvankelijk niet geweten wat van de man te denken, want, hoewel zijn kleren versleten en stoffig waren, bleken zij van goede snit te zijn, het gelaat, hoewel mager en vol groeven, was niet grof of onedel en zijn handen, hoewel eeltig en met hoornen nagels, waren lang en goed gevormd.

Het meest echter had hem getroffen de toon van gezag, waarmede hij werd aangesproken.

Voor er één woord over zijn lippen was gekomen, had Brand hem moeten beloven met geen sterveling te zullen spreken over hetgeen hem meegedeeld zou worden. Hoewel aarzelend had hij

aan dit verzoek voldaan, maar in zijn mening, dat hij iets heel bijzonder zou te horen krijgen, was hij danig teleurgesteld.

Eigenlijk had de man niets verteld en zich alleen bepaald tot het verzoek hem in zijn woning te komen opzoeken met het apparaat, dat hij die avond gedemonstreerd en besproken had.

Vóór hij zichzelf goed rekenschap van zijn woorden had kunnen geven, had hij daarin toegestemd en was de geheimzinnige grijsaard verdwenen, na hem een kaartje in de hand te hebben gestopt, waarop met potlood geschreven stond: A. Spencer, Skidaw-Hall Embleton, terwijl aan de andere kant, eveneens met potlood een veelzijdig ornamentje getekend was.

— Laat dat zien aan één der bewoners van Embleton, wie ook, hetzij groot of klein, kind of grijsaard en ge zult u niet beklagen over uw bezoek, had hij hem nog toegevoegd.

Dat was alles.

En nu?

Nu bevond Brand zich op weg naar de vreemde man, van wie hij niets anders wist, dan dat hij hem als lid van de R.S. ontmoet had, een vereniging, waarin hij niet scheen thuis te horen.

Wat was Skidaw-Hall? Een of ander vervallen buitenverblijfje? Of misschien een landhuis, waar zijn gastheer zou blijken de betrekking van tuinman of houtvester of iets van die aard te bekleeden?

Hoe hij echter dit vraagstuk ook draaide en wendde, een bevredigend antwoord er op vond hij niet, evenmin als Raffles, met wie hij er ook over had gesproken en die alleen van oordeel was geweest, dat hij het er maar op wagen moest, je kon nooit weten, waartoe het leidde.

Van het nadenken moede, gaf hij de oplossing van het vraagstuk op en besloot wat meer aandacht aan zijn omgeving te wijden.

Wat zij ten volle waard was.

Zijn weg voerde hem langs Friar's Crag, gelegen aan de noordelijke grens van Derwentwater.

Beschrijven laat dit plekje, dat een der schoonste van Engeland wordt genoemd, zich niet en Brand was ten eerste geboeid door de woeste schoonheid van deze streek, die weinig door toeristen bezocht scheen te worden.

Nadat hij een heuveltop overschreden had, ging zijn weg in dalende lijn. Het liep tegen drie uur in de namiddag en hij constateerde, dat hij het moeilijkste gedeelte van zijn tocht achter de rug had. Tegen vier uur bereikte hij het Bassenthwaite-meer en zag hij de top van de Skidaw, de 1500 M. hoge berg in de zon schitteren.

Daar hij wist nu spoedig het doel van zijn tocht te zullen bereiken, liet hij zich verleiden tot een kleine afdwaling op een zijweg, dat hem met zijn verkoelende schaduw lokte.

Daar wachtte hem een verrassing. Het bos, dat een heel eind van de hoofdweg verwijderd lag, had hem nauwelijks in zijn verkoelende atmosfeer opgenomen, of hij zag in de verte op een open plek de blauwe lucht in een helder meertje weerkaatsten. Het was geheel door dicht struikgewas omgeven en lag daar zo kalm, zo koel en verkwikkend, dat Brand, die moe, warm en bezweet was, een onoverkomelijke lust in zich voelde ontwaken, om zich daarin met een bad te verfrissen.

Teneinde zich ervan te overtuigen, dat hij aan dit voornemen, zonder hierin door het een of ander verhinderd te worden, gevolg kon geven, deed hij een kleine onderzoekingstocht in de onmiddellijke omgeving, waarbij hij tot de ontdekking kwam, dat aan de westelijke zijde van het meertje het bos grensde aan een uitloper van het Bassenthwaite-meer, dat daar een kalme, maar brede stroom vormde, terwijl aan de overzijde een groot majestueus, ouderwets landhuis, dat op een bosrijke heuvel was gebouwd, zich in het stille water spiegelde.

Gerustgesteld over zijn veiligheid en met de zekerheid niet verrast te zullen worden, ontkleedde hij zich en had juist zijn zwemtricot, dat hij in zijn valiesje had medegenomen, aangetrokken, toen

een zonderling geluid zijn aandacht trok.

Het geluid was dààrom zo zonderling, daar hij enkele ogenblikken te voren nog had geconstateerd, dat hij nu toch duidelijk in het water hoorde plassen, alsof daar iemand aan het baden was. Voorzichtig schoof hij de takken van een grote struik, die hem geheel achter zijn bladertooi verborg, terzijde en liet zijn blikken over het watervlak glijden.

Onmiddellijk ontdekte hij wat de oorzaak was van het geluid. In het midden van het meertje werd het rimpelloze water doorploegd en in golvende beweging gebracht door een mensenhoofd.

Dat hoofd was getooid met een rode badmuts.

Dat hoofd, daar in het water, behoorde aan een dame, aan een jonge dame, die, evenals hij had willen doen, op deze warme zomermiddag verfrissing zocht in het koele nat.

Als een kat bespiedde hij door een opening in het groen haar bewegingen. Enige malen zwom zij met krachtige slagen het meertje in zijn gehele lengte over, waarna zij dook, om plotseling aan de tegenovergestelde oever weer boven te komen.

Het scheen daar een glooiend terrein te zijn, want vlug klom zij op het droge, en van steen tot steen springend, waarbij zij zich vasthield aan de takken der struiken, begaf zij zich naar een hoog gelegen, vooruitstekend rotsje, om daarvan af weer met een sierlijke boog in het water te duiken.

Dit herhaalde zij enige malen.

Een minuut of tien had Brand haar aldus in het verborgene gadegeslagen, toen er iets verschrikkelijks gebeurde.

Verscheidene malen reeds was zij ondergedoken, om na een twintigtal seconden onder water gezwommen te hebben, op een geheel andere plek weer boven te komen, toen hij eensklaps ontdekte, dat zij, wederom te hebben gedoken, veel langer onderbleef dan de vorige malen.

Aanvankelijk meende hij zich te hebben vergist en begon, om zich zekerheid te verschaffen, de seconden te tel-

len. Maar hij had reeds tot dertig geteld en nog was de baadster niet aan de oppervlakte verschenen.

Als een bliksemstraal flitste het hem door zijn brein, dat zij kramp kon hebben gekregen en, zonder zich verder één ogenblik te bedenken, liet hij zich in het water glijden.

Op de plek, waar hij meende haar de laatste keer te hebben gezien, dook hij. Brand was een geoefend zwemmer en geroutineerd duiker; zo lang hij kon bleef hij onder, maar de bodem bereikte hij pas na vijftien seconden ongeveer, zodat hij spoedig naar boven moest om adem te scheppen.

Telkens en telkens dook hij en steeds zenuwachtiger werd hij in zijn bewegingen, toen al zijn zoeken tevergeefs bleek. Naar zijn berekening had hij reeds de helft van de bodem afgezocht, maar hoe hij zich ook uitputte en aan de waterplanten daar beneden rukte en trok, hij kon niets ontdekken.

Na twaalf minuten ongeveer moest hij uitgeput en naar adem snakkend zijn pogingen opgeven.

Meer dood dan levend hees hij zich aan een struik op om zijn afgematte ledematen wat rust te gunnen en in de zon op temperatuur te laten komen, want het water was, vooral in de diepte, zeer koel.

Zijn gemoedstoestand laat zich eerder vermoeden dan beschrijven. Gedurende de eerste minuut was hij nog te uitgeput om zijn gedachten in geregelde banen te leiden, maar naarmate hij van zijn ademloosheid bekwam en hij het gevoel in zijn ledematen voelde terugkeren, kwam zijn voorstelling van de werkelijkheid duidelijk en afschuwelijk terug.

Daar, beneden hem, op slechts enkele meters afstand misschien, vlood een schoon, jong, bloeiend leven heen, en hij, hij lag daar op de oever, ver van enige menselijke woning in een eenzame woeste streek en moest machteloos toezien, hoe het bijna rimpelloze water, zacht deinend zijn oppervlakte gesloten hield.

Met een ruk stond hij op, de tranen sprongen hem in de ogen en in mach-

teloze woede balde hij zijn vuisten. Hij had dat kalme, donkere water, dat zo schijnheilig lief de blauwe lucht weerkaatste, wel kunnen ranselen.

Doch slechts één ogenblik duurde die zinneloze razernij. Nog éénmaal besloot hij een poging te wagen.

Zoveel lucht in zijn longen verzamelend als hij maar kon, dook hij nogmaals en zich aan de waterplanten vasthoudend bewoog hij zich, met zijn linkerhand langs de ongelijke grond rondtastend over een grote oppervlakte van de meerbodem.

Maar nog steeds vond hij niets.

Eensklaps overviel hem een zonderlinge gewaarwording. Terwijl hij zich aan een waterplant vasthield bemerkte hij, zonder dat een beweging zijnerzijds daartoe aanleiding gaf, dat zijn lichaam als om zijn eigen as draaide. Hij liet de plant los en nu bemerkte hij, dat hij, aanvankelijk langzaam, maar spoedig al sneller en sneller, naar beneden werd gezogen.

Nu begreep hij onmiddellijk wat er van haar, naar wie hij zocht, geworden was. Dààr in de onmiddellijke omgeving van de plek, waar hij zich bevond, was een kolk van waarschijnlijk grote diepte. Door de zuigende werking was het meisje natuurlijk naar de bodem van deze kolk getrokken.

Hij begreep, dat verder zoeken nutteloos was, klemde zich met alle kracht, die nog in hem over was, vast aan een waterplant en werkte zich haastig, telkens een volgende plant grijpend, buiten de zuigende werking van de kolk, om, ten slotte, toen hij niets meer van die verraderlijke onderstroom voelde, zich los te laten en met krachtige trappen en armzwaaien omhoog te zwemmen.

Hij gevoelde, toen hij de oppervlakte van het water bereikte, dat hij het zeker geen seconde langer zonder opnieuw adem te halen, had kunnen uithouden. Met grote moeite hees hij zich op de oever en bleef een volle vijf minuten als levenloos, plat uitgestrekt liggen.

Sombere gedachten doorkruisten zijn brein en hij maakte het vaste voorne-

men de plaatselijke autoriteiten er een honend verwijt van te maken, dat zij hun medeschepselen niet wisten te behoeden voor het dreigend gevaar, dat dit schijnbaar zo onschuldig uitzien bosmeertje onder zijn verraderlijke oppervlakte verborg.

Langzaam, met krachteloze bewegingen trok hij zijn kleren aan en wilde zich van de noodlottige plek verwijderen, toen het hem inviel, dat de kleren van het slachtoffer op de oever moesten liggen en dat het, door het een of ander merkteken, dat daarin aanwezig zou zijn hem gemakkelijk zou vallen de identiteit vast te stellen van de verdronkene.

De maatschappij legt de levenden nu eenmaal plichten jegens de doden op, welke, hoe futiel zij ons tegenover het ontzagwekkende mysterie van de dood ook mogen toeschijnen, eenmaal noodzakelijk zijn.

Brand begreep welke plichten hij te vervullen had en zocht de oever af naar de achtergelaten kleren. Maar hoe vreemd het ook moge schijnen, nergens was enig spoor van een kledingstuk te ontdekken.

Nog nadenkend over dit onbegrijpelijk feit, bedacht hij ook, hoe hij zich, toen hij door het plassen in het water op de aanwezigheid van de baadster opmerkzaam was gemaakt, had verbaasd, niets te hebben gehoord van een plons, zoals veroorzaakt wordt door iemand, die in het water springt, maar, zo bedacht hij weer later, zij had zich in het water kunnen laten glijden, zoals geoefende zwemmers vaak doen, zonder dat bijna één druppel opspat. Misschien was zij op dezelfde wijze ook uit het water gegaan.

Die gedachte had een sprankje hoop in zijn hart aan het gloeien gemaakt en haastig begaf hij zich naar het kleine plateau van de vooruitstekende rots, vanwaar hij het gehele meer kon overzien, om te zoeken naar een plek, waar de baadster zich misschien gemakkelijk onzichtbaar voor hem, uit het water had kunnen verwijderen.

Maar neen, nergens was een opening te ontdekken. Het water was geheel door

de enigszins ovaalvormige oeverrand omsloten.

Op de plek, waar hij zich ontkleed had, was duidelijk aan de vastgetrapte aarde te zien, dat hier iemand geruime tijd vertoefd had, en wederom ving hij zijn onderzoekstocht aan, vlak langs de oever en op enige afstand daarvan verwijderd, maar niets vond hij, dat er op wees, dat zich ergens iemand enige tijd had opgehouden. Wel zag hij hier en daar voetstappen afgedrukt, maar die afdruksels bleken te zijn van zijn eigen schoenen. Het afdruksel van een dameschoentje of van een kleine voet was nergens te bespeuren, behalve in de nabijheid van het rotspunt, waar zij enige malen van af gesprongen was.

Ofschoon hij zich haast niet van deze onheilsplek kon losscheuren, begreep hij dat het nu toch tijd werd aan het eigenlijke doel van zijn tocht te denken en begaf hij zich met een bezwaard hart op weg.

Of het kwam doordat zijn gedachten te veel vervuld waren van het pas ondervondene, of door een andere oorzaak, kon hij nu en later niet verklaren, maar het was een feit, dat hij juist de tegenovergestelde kant insloeg van de richting, vanwaar hij gekomen was.

Hij bemerkte zijn vergissing pas, toen hij, na een tiental minuten gelopen te hebben, eensklaps tegenover een oud vervallen gebouwtje stond, dat, omringd door een smalle gracht, als het ware een eilandje vormde.

Hij liep er omheen, teneinde een opening te zoeken. Misschien zouden er mensen zijn, zo bedacht hij, aan wie hij het ongeluk, waarvan hij zoeven getuige was geweest, zou kunnen vertellen, en die ongetwijfeld hulp zouden verlenen.

Nergens echter vertoonde zich enig teken van leven. De ramen schenen van binnen met planken dichtgespijkerd te zijn, terwijl zij van buiten zodanig met stof en spinraggen waren bedekt, dat er van het glas niet veel meer te zien was.

De ene zijde zag er, in haar stenen kaalheid, somber genoeg uit, maar de naar de zuidzijde gewende gevel was

met een weelderige klimplant bedekt en gaf het huisje een schijn van levendigheid en vrolijkheid, die het echter niet bezat.

Een wrak, bouwvallig houten bruggetje gaf toegang tot een deur, die met haar ijzeren beslag, reusachtige scharnieren en een tralievenstertje de indruk gaf van te behoren aan een of ander vervallen kasteel, waaraan de bouwtrant van het gebouwtje eveneens herinnerde.

Niet omdat hij ook maar het geringste vermoeden koesterde, dat de deur niet gesloten zou zijn, maar meer uit de zucht, elk mens eigen, om alles te doen, wat in een dergelijk geval gedaan zou kunnen worden, duwde Brand tegen de deur.

Tot zijn verwondering week deze onmiddellijk naar binnen, om hem toegang te verlenen tot een sombere, stoffige met rode tegels geplaveide vestibule, waaruit de kilheid hem tegemoet kwam.

Brand rilde onwillekeurig, zo somber en spookachtig gaapte de lugubere, holle ruimte hem tegen.

Eén ogenblik kampte hij met de neiging binnen te gaan, maar, bedenkende, dat het gebouwtje naar alle waarschijnlijkheid geen bewoners zou hebben, besloot hij dit niet te doen.

Om zich zekerheid te verschaffen, liet hij een luid: Hallo! klinken, maar zijn stem werd slechts teruggekaatst door de hoge zoldering en de kale wanden, die hem zijn uitroep met dof geluid als het ware in het gelaat terugwierpen.

Hij luisterde enige seconden met gespannen aandacht, maar, niets horende, liet hij de deur weer in het kozijn terugvallen en ging het bruggetje weer over.

Een blik op zijn horloge liet hem zien, dat het inmiddels vijf uur in de namiddag was geworden en daar hij te kennen had gegeven tegen zeven uur op Skidaw-Hall te zijn en hij niet wist hoe lang de wandeling daarheen nog zou duren, besloot hij zich zonder verwijl op weg te begeven.

Een kwartier later bevond hij zich weer op de straatweg op hetzelfde punt,

waar hij twee uur geleden het pad naar het bos had ingeslagen.

Hij had ruim een kwartier stevig doorgewandeld, zonder iemand te ontmoeten, toen hij, voor hij er op bedacht was, een rijtuigje, door twee vurige paardjes getrokken, op zich zag afkomen.

Hij sprong snel op zij, maar wie beschrijft zijn verbazing, toen hij op de bok van het fraaie, lichtgeel geschilderde voertuigje de jonge dame zag zitten die hij dood op de bodem van het bosmeer waande.

Stom van verbazing en niet in staat een woord uit te brengen, zag hij haar als een wervelwind voorbijsnellen.

Een vergissing was uitgesloten want, hoe kort hij haar ook maar had kunnen waarnemen, had hij haar trekken goed kunnen onderscheiden en had hij bovendien aan de blanke hand, waarmee zij elegant, doch met vaste greep, de teugels hield, de smalle ovaalvormige, lichtblauwe steen zien schitteren, die hij had opgemerkt, toen zij in het bosmeer zwom.

Zo iets vreemds had hij nog nimmer beleefd.

Ongetwijfeld liep op het meertje dus toch een zijkanaal uit, dat hem, niet-tegenstaande zijn zorgvuldig onderzoek, ontgaan was.

Telkens en telkens vroeg hij zich af wat de oplossing van het raadsel was, maar hij kon er geen bevredigend antwoord op vinden en nog was hij met zijn gedachten geheel bij dit onderwerp, toen hij zich plotseling tegenover een geheel ander panorama geplaatst zag.

Het bleek, dat hij een grote bocht had gemaakt, want het fraaie landhuis, dat hij twee uur geleden vanuit het bos, waar hij zijn raadselachtig avontuur in het bosmeer had beleefd, had waargenomen aan de overzijde van de stroom, zag hij nu op enige afstand voor zich liggen.

Toen hij de holle weg uitkwam, bevond hij zich op geringe afstand van de oever van het Bassenthwaite-meer, dat aan deze kant hoge, kale rotswanden bespoelde. Deze rotswanden hadden hem tot dusverre alle uitzicht belet op

het lieflijk dal, waarin het fraaie landhuis lag, dat hij nu meer en meer naderde.

Het was ook hier nog steeds zeer stil en zo ver het oog reikte, kon hij geen menselijke woning ontdekken. Hij besloot daarom de weg te gaan vragen aan de portierswoning, die hij vooraan het hek, dat het park van het landhuis omgaf, ontwaarde.

Op enige passen afstand kwam hem een zware tabakslucht in de neus; rondziende waar deze vandaan kwam, stond hij plots tegenover een oude tuinman, die met de schaduw van een breed gerande, vuilgele strooien hoed op zijn gelaat, als een soort filosoof, op de rand van zijn kruiwagen de blauwe rookwolkjes, die hij uit een grote houten pijp de lucht inpafte, zat na te ogen.

— Goede middag, vriend, warm weer-tje vandaag, begon Brand het gesprek.

— En dat is 't, meneer, paf, paf!

— Zou je mij ook de weg kunnen zeggen naar Skidaw-Hall?

— En dat kan ik, meneer, paf, paf!

Brand glimlachte om de eigenaardige wijze van antwoorden en informeerde verder.

— Waar is het dan, vriend?

— En je draai je maar om, meneer.

— Is het dat mooie huis hier, vlak bij?

— En je zegt het, meneer.

Brand herinnerde zich nu het kaartje dat hij van de oude man had gekregen en denkende, dat hij met een of andere collega van de tuinman te doen zou krijgen, haalde hij het uit zijn portefeuille.

De tuinman bleef met dezelfde filosofische gelatenheid de rookwolkjes uitpaffen en wachtte bedaard af wat er uit die zwartleren portefeuille zou te voorschijn komen.

— Ik moet iemand spreken, die mij dit kaartje heeft gegeven; kun je me ook zeggen of die persoon hier in de buurt woont? vroeg Brand.

Dit zeggende liet hij de man het kaartje zien.

In eens was de houding van de oude filosoof veranderd. Hij sprong op, nam de pijp uit zijn mond en bekeek het kaartje met een soort eerbied, die dui-

delijk uit zijn ogen sprak.

— En moet u Sir Archibald zelf spreken? vroeg de man.

— Sir Archibald? Wie is dat? Ik bedoel degene, die op dat kaartje die woorden heeft geschreven en dat ornamentje heeft getekend en wiens naam er waarschijnlijk op staat, mijnheer A. Spencer.

— Zoiets is in geen jaren gebeurd, meneer. Wilt u mij maar volgen. Ik zal even met u meelopen.

Voorafgegaan door de oude tuinman, ging Brand nu het hoge, ijzeren hek door en de donkere oprijlaan in.

Het pad was vrij steil, zijn geleider oud en niet zo vlug ter been meer, zodat zij geruime tijd nodig hadden om de weg, die hen nog van het landhuis scheidde, af te leggen.

Juist op het ogenblik, dat zij het huis in het gezicht kregen, hoorde Brand achter zich paardengetrappel en omziende, bemerkte hij, dat het rijtuigje, dat hem een half uur geleden op de weg voorbij was gereden, weer teruggekeerd was, nog steeds door dezelfde knappe jonge dame bestuurd.

De oude tuinman nam zijn hoed af en ging eerbiedig opzij.

Met vaste hand hield de jonge dame de teugels in, sprong van de bok en gaf de leidsels aan de tuinman.

— Hier, Hugh, pak aan! Breng het wagentje maar naar stal. Tomkins zal er wel zijn en de paarden van je over nemen.

Zich tot Brand wendend, vroeg zij.

— En waarmede kan ik u van dienst zijn, mijnheer?

Brand nam zijn hoed af en overhandigde haar het kaartje.

Zij las het en staarde hem met verwondering aan.

— Mag ik vragen hoe u daaraan komt?

— Zeker, mejuffrouw. Ongeveer veertien dagen geleden heeft een bejaard heer mij het verzoek gedaan hem op Skidaw-hall te komen bezoeken, naar aanleiding van een wetenschappelijk experiment, dat destijds is gehouden. Als enige nadere aanduiding tot wie ik mij

wenden moest, ontving ik uit zijn handen dit kaartje...

— Wilt u mij dan maar volgen, onderbrak zij Brand en zij ging hem voor, het fraaie hardstenen terras op en naar de deur, welke zij met een kleine sleutel opende.

Het was Brand, die toch zeker wel aan fraaie meubelen en interieurs gewoon was, alsof hij in een sprookjespaleis kwam. De enorm grote hall van donker eikenhout, de monumentale, marmere trap, die naar de verschillende verdiepingen leidde, het Smyrnaas tapijt, waar in zijn voeten als wegzinken en het gedempte licht, dat door een grote lantaarn van gebrandschilderd glas binnendrong, dat alles schiep een zo groots en schitterend geheel, dat hij er van onder de indruk kwam.

Zijn schone geleidster opende een deur en liet hem een groot vertrek binnen, dat als bibliotheek was ingericht. Zij bood hem een stoel aan en ging tegenover hem zitten.

Zij wierp een blik op het kaartje, dat Brand haar gegeven had en opende het gesprek door hem mede te delen, dat haar vader, Sir Archibald Spencer, baronet, ongesteld was, maar dat zij naar hem zou toegaan om te zien of hij zijn bezoeker ontvangen kon.

Brand bleef nu enige tijd alleen en kortte zich die door de titels van de boeken, die in lange rijen op de planken van fraaie eikenhouten kasten waren gerangschikt te lezen. Het waren bijna zonder uitzondering werken van wetenschappelijke aard, terwijl ze slechts een klein gedeelte romans en reisbeschrijvingen bevatte.

— Wilt u mij maar volgen, klonk hem opeens de stem van zijn schone gastvrouw in de oren. Onhoorbaar was zij genaderd en nodigde hem met een vriendelijke glimlach uit, haar te volgen.

In een der vertrekken op de eerste verdieping vond hij zijn gastheer, in wie hij met enige moeite de zonderlinge man herkende, die hem twee weken geleden in de R.S. had uitgenodigd. Hij lag op een brede divan, onder een lichte zomerdeken en met enige kussens onder het hoofd. Van welke aard de ziek-

te ook was, waaraan Sir Archibald leed, zij scheen hem niet te hebben geschaad in zijn geestelijke vermogens. Zijn ogen stonden klaar en helder in zijn hoofd, maar alleen het lichaam was tot een geraamte vermagerd.

Brand merkte onmiddellijk op, dat vader en dochter zeer aan elkaar gehecht schenen. Met een liefdevolle blik in haar ogen schikte het meisje de kus-sens recht en zette een tafeltje met schrijfgereedschap onder zijn bereik. Toen verliet zij hem, opdat haar vader en zijn bezoeker ongestoord met elkaar konden spreken.

Brand, die langzamerhand tot de ontdekking kwam, dat hij een grove blunder had gemaakt met te veronderstellen, dat de man, die hem uitgenodigd had, een tuinman of iets dergelijks was en nu zag met een aristocraat van de oude stempel te doen te hebben, doch met een, die zijn leven blijkbaar aan wetenschappelijke onderzoekingen had gewijd, had het voornemen gemaakt zich over niets meer te verwonderen en schikte zich dan ook, zonder morren naar de zieke baronet, die hem vanuit zijn bed stilzwijgend doch oplettend bleef gadeslaan.

— Kan ik u vertrouwen, mijnheer Brand? hiermede opende de zieke het gesprek.

Brand trok zijn wenkbrauwen op, glimlachte, maar wist niet goed wat te antwoorden.

— Mijn vraag zal u misschien bevreemden, aldus ging de zieke voort, maar u moet zich daaraan maar niet storen. De zaak is, dat ik mij erg ongerust gevoel. Ik voel, dat ik niet lang meer te leven heb en nu word ik door onrust gekweld, omdat ik een uitvinding, die ik onlangs heb kunnen voltooien, na er vele jaren aan te hebben gewerkt, niet veilig acht. Een week of twee geleden hebt u misschien dat bericht in de « Times » gelezen aangaande een uitvinding, waarvan onder andere werd gezegd, dat zij een algehele omwenteling in de wijze van oorlogvoeren zou teweegbrengen. Nu dan, hiermede werd mijn uitvinding bedoeld, en u zult zich enigszins mijn vrees kunnen voor-

stellen, als ik u zeg, dat ik niet weet wie dit bericht gelanceerd heeft, daar ik tot nu toe alles wat op mijn uitvinding betrekking heeft, zorgvuldig geheim heb gehouden. Ik ben op het ogenblik herstellende van een aanval van een hartkramp en reeds morgen zal ik in staat zijn u het een en ander te laten zien en u tevens op de hoogte brengen om welke reden ik u verzocht heb hierheen te komen. Ik zou gaarne zien, dat u enige dagen mijn gast bleef en dat u het zich in die tijd zo aangenaam mogelijk zult maken. Ik heb mijn dochter, Lady Maud, van een en ander reeds in kennis gesteld en zij zal u misschien enigszins schadeloos stellen voor de offering, die u zich hebt getroost om een zieke, oude man ter wille te zijn.

Deze woorden getuigden van zoveel fijn gevoel, dat Brand niet anders wist te doen, dan de hand van de zieke zwijgend te drukken. Daar de zieke in de kussens terugviel en de ogen van vermoeidheid sloot, ging Brand heen en werd bij de deur opgewacht door een oude kamerdienaar, die hem voorging naar zijn kamer, waar zijn inmiddels aangekomen koffer zich ook reeds bevond.

— Om half acht diner, mijnheer, had de lakei hem toegevoegd, toen hij hem alleen liet. Brand had dus al zijn tijd nodig om zich te verfrissen en te kleden.

Het geluid van de gong riep hem naar de eetzaal aan de zuidzijde van het huis, die door grote hoogvensters een uitzicht bood over de lachende landouwen en beboste heuvels in de omtrek. Gedurende het diner, dat hij alleen met Lady Maud gebruikte en waarbij zij zich van haar beminlijkste zijde liet kennen, werd weinig gesproken. Een paar maal lag het hem op de lippen haar te vertellen van de angst, die hij om harentwil bij het bosmeertje die middag had uitgestaan, maar de tegenwoordigheid van de butler en twee lakeien weerhielden hem.

Na het diner werd hem echter een ongezochte gelegenheid daartoe geboden toen zijn gastvrouw hem voorstelde naar het laboratorium te gaan, dat haar

vader in het sousterrain van het huis had ingericht.

Dit sousterrain bestond uit een reeks gewelfde vertrekken, waarvan de wanden, de vloeren en de zolderingen geheel uit cement bestonden. Nergens waren vensters aangebracht, zodat alle vertrekken met elektrische lampen werden verlicht. In deze vertrekken vond hij een zo uitgelezen verzameling wetenschappelijke instrumenten en toestellen, dat hij zich verbaasde over de grote veelzijdigheid van de baronet, die al deze instrumenten en werktuigen wist toe te passen en te gebruiken. Waar hij zich echter het meest over verwonderde, was wel de grote orde en onbegrijpelijke zindelijkheid, die er heerste. Nergens vond hij iets, dat ook maar in de verte er op wees, dat hier kort te voren was gewerkt, waaruit hij de gevolgtrekking maakte, dat zijn gastheer reeds enige tijd, wegens ziekte, zijn arbeid had moeten onderbreken.

Hij had zoveel te zien en zag zoveel, waarover hij zich al meer en meer verwonderde, dat de tijd omvloog. Op een gegeven ogenblik zag hij op de grote elektrische klok, die alle andere klok-

ken in het huis regelde, dat het bijna middernacht was. Hij stamelde een excuus, dat Lady Maud echter weigerde aan te nemen, maar nam toch afscheid voor de nacht en begaf zich naar zijn kamer.

Eerst toen hij daar was aangekomen, bemerkte hij, dat hij van de hem geboden gelegenheid om over het avontuur bij het bosmeertje te spreken, geen gebruik had gemaakt en nog steeds in het onwetende verkeerde aangaande de zonderlinge verdwijning van zijn gastvrouw in het bosmeer. Terwijl hij zich uitkleedde, moest hij hieraan voortdurend terug denken, maar hoe meer hij er over dacht, hoe meer hij begreep, dat hij het geval maar onaangeroerd moest laten. Lady Maud, zo overdacht hij, zou het misschien hoogst onaangenaam vinden, dat hij haar gedurende het bad had bespied, het zou haar vriendelijke houding jegens hem misschien beïnvloeden en dat wenste hij in elk geval te voorkomen. Aldus geschiedde het, dat hij voor hij insliep bij zichzelf het vaste voornemen had gemaakt, niet over het geval te reppen.

HOOFDSTUK IV

EEN ONVERKLAARBARE DIEFSTAL

De volgende ochtend wachtte Brand een verrassing. In de eetzaal vond hij Sir Archibald, die aan de ontbijttafel op hem wachtte.

Het bleek, dat zijn gastheer reeds enige malen aanvallen van hartkramp had gehad en, wetenschappelijk man zijnde, zijn eigen kwaal had onderzocht, zodat hij bijna op de minuut af wist te zeggen wanneer de aanval zou geweken zijn. Ook dit keer was zijn diagnose volkomen juist geweest. Hoewel nog vrij zwak, gevoelde hij zich toch geheel geschikt om aan de arbeid te gaan.

Het ontbijt, waaraan Lady Maud niet verscheen, duurde slechts kort. Om half tien bevond Brand zich reeds met zijn

gastheer in het sousterrain en werden hem verschillende instrumenten, waarvan hij de vorige dag de werking niet begrepen had, gedemonstreerd.

Ten slotte opende zijn gastheer een luik, dat hij de vorige dag niet had opgemerkt, daar het geheel aan het oog werd onttrokken door een houten stel-lage, waarop allerlei kolven en glazen buizen stonden. Een stalen trap werd zichtbaar en nu daalden zij af naar een onderaardse ruimte, waar zich geen enkel instrument of werktuig bevond. Vier kale wanden grijsden hem tegen.

Nadat de baronet het luik zorgvuldig weer gesloten had, drukte hij op een verborgen knop, waarna zich een der zijwanden opende. Geruisloos schoof de-

ze terzijde. Een kleine ruimte werd zichtbaar en in het midden daarvan op een stalen statief stond een metalen doos, die, behalve een smalle spleetvormige opening aan een der korte zijden en een kleine koperen knop aan de onderkant, geen verdere uiterlijke kentekenen vertoonde.

Sir Archibald keek Brand aan. Ziehier mijn uitvinding, zei hij eenvoudig.

Hij trok het statief in het midden van het vertrek en opende de metalen doos. De achterwand klapte open en Brand zag binnenin een ingewikkeld mechanisme in het midden waarvan een cilindervormig glazen buisje zat. Daarvoor en er achter zat een kleine dikke lens.

Zijn gastheer wenkte hem naderbij te komen.

— Het is mij gelukt, aldus begon Sir Archibald zijn verklaring, na vele jaren van onafgebroken en vaak mislukte proefnemingen de aanwezigheid vast te stellen van onzichtbare stralen, die door middel van deze glazen buis kunnen worden voortgebracht. De uitwerking van deze stralen is verschrikkelijk. De bereikbare afstand is binnen zekere grenzen ongelimiteerd en kan zeer nauwkeurig worden geregeld, tot op 'n halve millimeter bijvoorbeeld. Wanneer die afstand is bepaald en de straal daarop is ingesteld, gaat hij er door heen van welk materiaal het bestraalde voorwerp ook is. Het wordt doorgesneden zonder de geringste moeite en zonder dat enig materiaal verloren gaat en ook zonder enig uitwendig kenteken achter te laten. Ik zal het u laten zien.

Sir Archibald nam nu een dikke, stalen staaf, klemde die in een soort bankschroef op een statief, dat hij tegen de verst verwijderde wand opstelde. Het statief, waarop zich de straaldoos bevond, zette hij daar tegenover en stelde de afstand in met een paar micrometerschroeven. Toen hij zover was nam hij uit een kast een cassette, die hij achter in de doos deed, evenals het chassis in een fotografietoestel, deed de doos dicht en wendde zich tot Brand, die aandachtig de bewegingen van zijn gastheer volgde.

— Mijnheer Brand, nu moet ik een verzoek tot u richten. Ik moet u iets vragen, dat u mij onvoorwaardelijk moet beloven. U moet u niet bewegen en in geen geval, wat er ook moge gebeuren, voorbij het statief gaan. Ik zeg dit in uw eigen belang. Stemt u daar onvoorwaardelijk in toe?

— Onvoorwaardelijk, Sir Archibald, antwoordde Brand, die wel een beetje onder de indruk was van deze plechtige woorden.

Nu bevestigde de geleerde een spiraaldraad onder tegen de koperen knop en nam het einde daarvan in zijn hand. Een korte droge tik en een zwak sissend geluid liet zich horen, toen weer een korte tik en daarna was het stil.

Dat was alles wat Brand gehoord had, gezien had hij niets, letterlijk niets.

Sir Archibald begaf zich nu naar de stalen staaf, wenkte Brand hem te volgen en nam nu een dunne strook staal van de dikke staaf af en legde dit voorwerp in zijn hand.

Het was een dunne reep metaal, die afgesneden was van de dikke staaf op dezelfde wijze om een huishoudelijke vergelijking te gebruiken, als de winkelier een plak van een cervelaatworst of iets van die aard afsnijdt. Net zo dun en zonder enig merkbaar teken achter te laten.

Brand was als met stomheid geslagen en keek zijn gastheer vol bewondering aan.

— Als ik het goed begrepen heb, Sir Archibald, zei hij, hebt u door middel van onzichtbare stralen deze reep metaal van de staaf gescheiden?

— Zo is het. Die staaf is van het zogenaamde compound staal en de taaieste en tevens hardste soort, die er bestaat. Laat ik er bij voegen, dat wanneer de staaf tien maal zo dik was geweest, het effect hetzelfde zou zijn. Niet alleen tien maal, honderd maal, duizend maal, ongelimiteerd, al naar mate ik de afstand instel. Het is volkomen gelijk of het te bewerken voorwerp zich dichtbij, zoals nu, of op grote afstand bevindt. Alleen op het instellen komt het aan. Het gaat zowel door hout of door staal als door steen. Wanneer u,

terwijl ik de straal liet werken, tussen de straaldoos en de stalen staaf had gestaan, had de straal uw lichaam doorsneden, net zo glad als deze strook. Met deze doos bewapend kan men elke vijand, hoe sterk en talrijk ook en op grote afstand, doden.

Brand bekeek de stalen strook, die hij in de hand hield, nauwkeurig en zag hoe het snijvlak volkomen glad was alsof men het gepolijst had. Dit wekte herinneringen bij hem op, hij dacht een ogenblik gespannen na en toen schoot hem eensklaps te binnen, waar hij iets dergelijks had gezien.

Het stalen luik in de woning van zijn vriend Raffles was op dezelfde manier doorgesneden door de bende der Pelikanen, die op deze wijze wisten te ontsnappen.

Deze herinnering gaf hem een zo geweldige schok, dat zijn gastheer het merkte en hem aanzag. Brand herstelde zich echter onmiddellijk.

— Ik heb hem straal des doods gedoopt, ik kon er geen betere naam voor bedenken...

— Zeer juist; kunt ge deze straal des doods zo dikwijls of zo vaak achter elkaar als ge verkiest, laten werken?

— Neen. Dat is nog het zwakke punt van mijn uitvinding. Reeds jaren zoek ik naar de stof, die in staat is de benodigde koude lichtbron te vormen, die daarvoor nodig is. Door menging en herhaaldelijk uitgloeien ben ik in staat een zekere hoeveelheid van een bepaalde stof te vervaardigen, die door fosforescentie, door een soort emanatie, de lichtbron vormt, maar die is na een zekere tijd of na enige malen te zijn gebruikt, uitgeput, zodat zij telkens moet worden vernieuwd. Daar het geruime tijd duurt, voor de benodigde hoeveelheid gereed is, terwijl het proces bovendien zeer moeilijk is en niet toestaat dat er veel tegelijk wordt gemaakt, is mijn uitvinding daardoor slechts in zeer beperkte zin bruikbaar. Toen ik dan ook tijdens uw demonstratie in de R.S. kennis maakte met hetgeen gij gevonden hebt, dacht ik er direct aan u te verzoeken hier te komen om tezamen naar de middelen te zoeken beide uitvindingen met el-

kaar te verbinden en zodoende een goed eindresultaat te bereiken.

Sir Archibald zweeg en keek zijn gast aan.

Brand was een weinig beduusd. Hetgeen hij gehoord had vervulde hem met bewondering jegens de geleerde, maar met ontzag en angst tevens, daar hij de waarde, de verschrikkelijke betekenis van deze uitvinding maar al te goed begreep. Hij wist niet wat te antwoorden en zocht tijd te winnen. Hij wilde eerst met zijn vriend Raffles overleggen.

— Sir Archibald, zo begon hij, hetgeen ik heb gehoord en gezien, heeft mij met bewondering vervuld, maar alvorens verder te gaan, zou ik gaarne eerst willen overwegen in hoeverre ik u mijn medewerking kan verlenen voor een zo gevaarlijke uitvinding.

— Ongetwijfeld, mijnheer Brand, daar hebt u volste recht toe en uw verzoek is zeer begrijpelijk. Alleen wil ik u nog zeggen, dat ik mijn uitvinding volstrekt niet denk te verkopen. In handen van op winst beluste mensen zou deze zo onschuldig uitziende straaldoos een ramp voor de mensheid kunnen worden, waarvoor ik in geen geval de verantwoordelijkheid zou willen dragen. Nog liever zou ik alles wat ik bereikt heb, voor uw ogen willen vernietigen. Maar daar mijn uitvinding van grote waarde voor de wetenschap kan worden wil ik eerst nog een poging doen haar daarvoor te reserveren.

Brand ademde verlicht op, maar besloot toch nog zich eerst met Raffles in verbinding te stellen.

Nog diezelfde avond, terwijl hij rustig op zijn kamer zat, stelde hij een uitgebreid rapport op van hetgeen zijn gastheer hem had laten zien en horen. Ook maakte hij melding van zijn vermoedens, dat de bende der Pelikanen van dezelfde middelen had gebruik gemaakt om uit hun gevangenis te ontsnappen, hoewel hij zich niet begrijpen kon op welke wijze zij in het bezit van een straaldoos hadden kunnen zijn, daar hij meende de woorden van Sir Archibald, een oude man, die met zijn ene voet als het ware in het graf stond, niet

in twijfel te mogen trekken. Vervolgens wijdde hij enige woorden aan de schone omgeving en het mooie huis en ten slotte aan Lady Maud en het zonderlinge avontuur, dat hij bij het bosmeer had beleefd.

Hij bracht alles over in codewoorden met behulp van de geheime code, die tussen hem en zijn vriend gebruikelijk was en verzond, voor hij zich ter ruste begaf, telefonisch dit telegram.

De volgende ochtend reeds ontving hij antwoord.

Het luidde kort, maar krachtig: Ga in elk geval door met je proeven, maar houdt mij geregeld op de hoogte.

Thans brak een drukke tijd voor Brand aan. Geregeld werkte hij met zijn gastheer elke dag van 's morgens half tien tot één uur aan één stuk door in het laboratorium, daarna lunchte hij in gezelschap van de baronet en zijn dochter. Dan werd een weinig ontspanning genomen. De baronet ging rusten, Brand las, wandelde of reed paard, kortom, zocht op een of andere manier verstrooiing, in welke pogingen hij wonderwel slaagde, daar hij hierbij trouw geholpen werd door Lady Maud, met wie hij weldra op zeer vertrouwelijke voet verkeerde.

Gewoonlijk werd in de namiddag nog wat achterstallig werk afgemaakt in het laboratorium, hetgeen meestal tot een uur of zes duurde, daarna diner en tot slot van de dag muziek en zang in het grote salon, waarbij hij en Lady Maud de enige uitvoerenden en aanwezigen waren, daar Sir Archibald zich vroeg op zijn kamer terugtrok.

Deze avonden waren voor Brand goud waard; hij begon hoe langer hoe meer belang te stellen in zijn lieve gastvrouw, die ook met hem zeer goed kon opschieten, zodat het er veel van had alsof hier Amor met een van zijn gouden pijlen aan het werk was geslagen.

Toch werd het nooit zo laat, dat Brand vergat zijn dagelijks rapport aan Raffles te zenden.

Op zekere dag begaf Brand zich tegen lunchtijd naar zijn kamer om zich te verkleeden, met het aangename gevoel een gedeelte van zijn taak tot een goed

einde te hebben gebracht. Met Sir Archibald was hij er in geslaagd die ochtend twee straaldozen geheel gereed te maken, voorzien van de balmainlichtbron, die het door de baronet uitgevonden apparaat ononderbroken kon doen werken. Die namiddag zou er de laatste hand aan worden gelegd, terwijl daarna een proef zou plaats vinden in de open lucht.

Nog was hij met zijn toilet niet gereed, toen er op zijn deur werd geklopt. Het was Sir Archibald zelf, die op de drempel stond.

Brand schrok van zijn uiterlijk. De geleerde had zich de laatste dagen reeds niet wel gevoeld en Brand dacht onmiddellijk aan een nieuwe aanval van de oude kwaal.

De oude man zag doodsbleek en stond te trillen op zijn benen. Brand schoof haastig een stoel bij, waarin hij zich als uitgeput liet vallen.

— Gevoelt ge u niet wel? vroeg Brand medelijdend, wil ik Lady Maud roepen?

— Laat haar niets van dit alles blijken, zei hij.

Toen haalde hij een revolver uit zijn zak en liet die Brand zien.

— Hebt ge ook wapens bij u? vroeg hij.

Brand wist niet wat hiervan te denken, doch antwoordde bevestigend.

— Steek dan een geladen revolver bij u en houd die voortdurend gereed; er dreigt ernstig gevaar. Hier, leest deze brief eens.

Hij haalde een enveloppe uit zijn zak en reikte ze aan Brand over. Hij las:

« Sir Archibald Spencer Skidaw-Hall Embleton,

Naar aanleiding van ons bezoek, de vorige maand bij u afgelegd, zullen wij zo vrij zijn ons morgen ten uwent te vervoegen met het bepaalde bedrag in contanten. Wij rekenen er op, dat ge uw woord zult gestand doen.

Professor Wade. »

Brand kreeg een lichte schok. Zijn veronderstelling betreffende de bende

der Pelikanen was dus juist geweest. Hij zei echter niets om de oude geleerde geen angst aan te jagen. Hij deed de brief weer in de enveloppe, reikte die aan zijn gastheer over en zag hem zwijgend aan.

— Ge begrijpt die brief natuurlijk niet, zei Sir Archibald. Ik zal u vertellen, waarom ik zo angstig ben. De vorige maand zijn hier twee personen geweest, een lange magere, die zich Professor Wade noemde en een dikke, die ik voor een Israëliet aanzag. Eerstgenoemde deed het woord. Het vermoeit mij te veel om u alles te verhalen wat zij zeiden, maar hun bezoek kwam hierop neer, dat zij verlangden, dat ik hun mijn uitvinding zou verkopen. Ik kon vragen wat ik wilde. Gij kent mijn ideeën en zult dus begrijpen, dat ik weigerde hierop in te gaan. Zij namen een dreigende houding aan en daar ik alleen thuis was, want mijn dochter was uitgegaan, heb ik hen met een zoet lijntje weg gekregen. Ik moest hun echter beloven, dat over een maand ongeveer, ik hun de uitvinding, die, naar ik zei, nog niet geheel compleet was, zou verkopen. Ik heb aan het hele voorval niet meer gedacht tot ik nu deze brief ontvang. Wat moet ik doen? Ik geloof, dat het 't beste zal zijn, dat ik de politie waarschuw.

— Maar hoe wisten zij van uw uitvinding af? vroeg Brand.

— Dat is iets, wat ik niet te weten ben kunnen komen, luidde het antwoord.

— Mijn waarde Sir Archibald, ik geloof, dat we het best doen niets van onze vrees aan de buitenwereld te laten blijken. De politie moeten we dus maar niet in deze kwestie mengen. Met uw goedvinden zal ik telegraferen aan een vriend in Londen, die ik zeer zeker in staat acht om hier met succes op te treden. Ik zal dat telegram telefonisch nog voor de lunch verzenden en dan kalm zijn komst afwachten. Ook moeten we Lady Maud niet nodeloos ongerust maken.

Sir Archibald, die er zeer slecht uitzag, nam hier genoeg mee en liet zich door Brand naar zijn kamer begeleiden.

Hij begaf zich onmiddellijk naar bed.

Brand stelde een uitvoerig rapport op, dat eindigde met de woorden: Kom onmiddellijk, er dreigt groot gevaar.

Toen dat telegram in codewoorden overgebracht, naar het telegraafkantoorje getelefoneerd was, keerde hij naar huis terug en trad de eetzaal binnen. De lunch was nog onaangeroerd.

— Is Lady Maud niet thuis? vroeg hij de butler, die als gewoonlijk op zijn post was.

— Ik denk het niet, mijnheer, zij is nog niet hier geweest.

— Wilt ge even laten vragen, dan wacht ik met de lunch. Het zou kunnen zijn, dat zij van mijn afwezigheid afwist en op mijn terugkomst heeft gewacht.

De butler ging heen om na enkele minuten terug te keren.

— Het schijnt dat Lady Maud de gehele ochtend niet thuis is geweest, mijnheer. Niemand heeft haar gezien, behalve Mary, het kamermeisje; zij beweert Lady Maud beneden, in het souterrain te hebben gezien, maar zoals u misschien weet, is Mary nog al bijziende en het kan zijn, dat zij een ander voor haar meesteres heeft aangezien.

— Dank je, Price, dan zal ik maar alleen lunchen.

Toen Brand gereed was, wist hij niets beters te doen, dan maar naar het laboratorium te gaan, teneinde nog enige kleinigheden af te maken, want nu zijn getrouwe gezellin op zijn middaguitstapjes niet thuis was, iets wat maar zelden gebeurde, had hij geen zin om alleen te gaan, terwijl bovendien het te verwachten experiment met de straaldozen hem te veel vervulde om zich aan futiliteiten te wijden.

Het was precies half drie op de grote elektrische klok, toen hij de deur van het laboratorium met zijn sleutel, waarvan alleen hij, zijn gastheer en diens dochter een exemplaar bezaten, opende.

Eén minuut over half drie kwam hij diezelfde deur weer uit.

Hij zag bleek van schrik.

De twee geheel complete straaldozen waren verdwenen.

HOOFDSTUK V

HULP UIT DE LUCHT

De eerste gewaarwording die Brand had, was schrik. Onwillekeurig bracht hij zijn hand naar de achterzak van zijn pantalon om te voelen of zijn geladen revolver nog op zijn plaats zat. Gelukkig was dit nog het geval.

Zijn tweede gewaarwording was verwondering. Hoe waren, in naam van alle duivels de dieven in staat geweest in het onderaardse laboratorium te komen. Het gehele sousterrain had wanden van gewapend beton, zonder vensters en met slechts één deur. Zou het kunnen zijn, dat Lady Maud van ochtend in het laboratorium was geweest en bij toeval de deur had opengelaten? Ofschoon hij het ongerijmde van deze veronderstelling inzag, daar hij zelf de gehele ochtend in het laboratorium was geweest en Lady Maud reeds uit bleek te zijn toen hij naar boven ging, wilde hij toch haar komst afwachten alvorens een besluit te nemen.

Juist was hij weer voor de derde maal de tuin in gegaan, toen hij een licht gezoem in de lucht hoorde. Hij spitste zijn oren, want dat geluid kwam hem bekend voor. Hij vloog de tuin uit en een eind de weg op, van waar hij een groot gedeelte van de horizon kon zien. Onwillekeurig wendde hij zijn blikken naar het Zuiden. In die richting lag Londen en als het Raffles was, dan moest hij uit die richting komen. Maar onmiddellijk hierop glimlachte hij meewarig om zijn eigen veronderstelling. Er waren nauwelijks anderhalf uur verlopen sedert hij het telegram naar Londen had gestuurd, dus Raffles kon het onmogelijk zijn.

Toch hield hij zijn ogen strak gevestigd op de hemel, die als een blauwe koepel zich over het in de zomerzon badende landschap welfde.

Op een gegeven ogenblik werd het gezoem zo luid, dat het was alsof het vliegtuig zich vlak boven zijn hoofd moest bevinden, maar nog steeds zag hij niets.

In eens echter zag hij het uit Westelijke richting naderen. Als met een sprong kwam het van achter de hoge, steile rots te voorschijn, die aan die kant de rivier afsloot.

En nu zag hij ook, dat het wel degelijk de Duivel der Lucht was, die daar naderde. Zijn hart sprong als het ware op van vreugde en hij volgde de sierlijke vliegmaschine, wier aluminium in de zonnestralen schitterde, met de ogen, tot een bos het aan zijn waarneming onttrok.

Hij haastte zich nu naar huis, om Sir Archibald van het een en ander op de hoogte te stellen. Hij had hem de diefstal verborgen willen houden, tot zijn vriend was gearriveerd, maar nu diens komst zo nabij was, was er naar zijn mening geen beletsel meer om zijn gastheer in te lichten, opdat zij met hun drieën zouden kunnen overleggen wat te doen.

Toen hij even later voor de deur van het bekende vertrek stond, klopte hij aan. Hij kreeg echter geen gehoor. Bedenkende, dat de oude man kon slapen, wilde hij hem niet wekken. Terwijl hij zich verwijderde, kwam hij in de gang de kamerdienaar van de baronet tegen en zich zekerheid willende verschaffen, sprak hij de man aan en verzocht hem te gaan zien of zijn meester hem kon ontvangen.

Terwijl hij stond te wachten op het antwoord, keek hij uit het venster aan het einde van de gang, dat op de weg uitzag.

Heel in de verte naderden twee personen. De ene was slank, de andere groot en zwaar. Het kostte hem weinig moeite in deze gestalten die van zijn vriend en van James Henderson de chauffeur, te herkennen.

Met deze hulp zo kort bij, gevoelde Brand zijn moed herleven. Hij keerde zich om, ten einde te zien waar de kamerdienaar van de baronet bleef, toen

hij deze eensklaps, wit van schrik, uit het vertrek zag tuimelen.

Er was geen twijfel mogelijk, dat er iets ernstigs was gebeurd. De man stond te beven op zijn benen, hij kon geen stap verzetten en hield zich aan de stijl van de deur vast om niet te vallen.

Brand schoot toe om te zien wat er aan de hand was.

Toen hij de kamer van zijn gastheer binnentrad, zag hij onmiddellijk, dat hier geen hulp meer baten kon. De baronet lag half gekleed voor zijn ledikant op de grond.

Het eerste ogenblik stond hij perplex toen keek hij vlug om zich heen om te zien of er ook tekenen van geweld wezen op moord. Het kostte hem geen moeite om zich te overtuigen dat het vertrek in volkomen orde verkeerde. Het lichaam van de dode vertoonde oppervlakkig bezien, geen wonden en het gelaat stond kalm en rustig.

Wederom stond hij voor een raadsel.

Nu werd het hem toch te sterk en de knecht enige woorden toevoegende om zich niet te verwijderen, snelde hij naar beneden, ging de achterdeur uit en begaf zich naar de garage. Daar vond hij de chauffeur bezig met het nazien van een der auto's.

— Tomkins, ik heb geen ogenblik te verliezen. Is er een auto vertrekklaar?

— Jawel, mijnheer, deze, maar waar moet u heen?

— Vooruit, Tomkins, rijd de laan maar uit. Op de weg naderen uit de richting van Embleton twee heren, die hier moeten komen en die niet vlug genoeg hier kunnen zijn. Die gaan we tegemoet, maar rijd eerst even langs de dokter, Sir Archibald is ernstig ongesteld.

Brand stapte in en viel meteen in de kussens, daar Tomkins ineens op de derde versnelling inschakelde.

Toen de auto de laan uitdraaide, zag hij de twee verwachten reeds tamelijk dichtbij. Binnen vier minuten zaten zij in de wagen.

Brand gunde zich geen tijd voor een begroeting, maar stelde Raffles met enkele woorden op de hoogte van de toe-

stand. Deze nam onmiddellijk de teugels in handen.

— Het eerst naar de dokter, beval hij.

De dokter woonde vlak vooraan in het dorp en het duurde slechts enkele minuten om hem af te halen.

Met grote snelheid keerde de wagen naar Skidaw Hall terug.

Daar scheen zich de treurige tijding reeds onder het personeel te hebben verspreid, want een deel der dienstboden stond hen met een verslagen gelaat in de hall op te wachten. Price, de butler, kwam hen tegemoet. 's Mans ogen waren rood en vochtig, hij had geschreid.

Brand, Raffles, de dokter en Henderson snelden naar boven. Daar vonden zij alles nog in dezelfde toestand, zoals bevolen was.

De kamerdienaar van de baronet stond bij het lijk, dat nog door niemand was aangeraakt. Ook deze man had geweend, want de oude geleerde, hoewel een weinig zonderling en teruggetrokken, had zich altijd een goed meester getoond en de meeste dienstboden, zowel mannelijke als vrouwelijke, waren vergrijsd in zijn dienst.

Op bevel van de dokter werd het dode lichaam op bed gelegd en aanstonds werd met het onderzoek aangevangen.

Raffles bleef vlak bij de dokter staan.

Deze onderzocht eerst 't lichaam naar wonden, maar al spoedig bleek, dat het lijk volkomen gaaf was. Toen tilde de dokter de oogleden op en keek in de pupillen, hij onderzocht de hartstreek, de polsen en de slapen. Toen hij dit gedaan had wilde hij het lijk ontkleden.

Toen nam Raffles het woord.

— Dokter, ik geloof wel, dat wij op één punt gerust kunnen zijn. Sir Archibald is, zoals u zelf ook reeds zult hebben gezien, overleden aan een aanval van hartkramp. Hij is ongeveer anderhalf uur dood, misschien iets langer. De dood heeft hem overvallen, terwijl hij zich ontkleedde om naar bed te gaan, daar hij zich onwel voelde. Wij zullen u alleen laten. Er valt hier méér te doen. Wij moeten maatregelen treffen; als u ons nodig mocht hebben, kunt u ons sturen.

De dokter kon het eerste ogenblik geen woorden vinden. De toon en het optreden van Raffles imponeerden hem zichtbaar. Voor hij zich weer omgewend had, was Raffles de kamer reeds uit en trok Brand en Henderson met zich mee.

— Waar kunnen we ongestoord praten? vroeg Raffles ernstig.

Brand geleidde hen naar zijn kamer, sloot de deur en nodigde hen met een gebaar uit plaats te nemen.

— Charles, zoals ik je wel niet verder zal behoeven uit te leggen, aldus begon Raffles, dreigt hier ernstig gevaar. Eén ogenblik dacht ik dat alles verloren zou zijn, namelijk wanneer het gebleken was, dat de baronet in zijn kamer was vermoord. Dan was het met ons allen gedaan geweest. Nu is nog niet alles verloren, tenminste als we vlug kunnen handelen. Vertel me eerst hoe de zaken staan. En jij, James, zet je oren goed open, het zou kunnen zijn, dat we je nodig hebben en dan dien je op de hoogte te zijn.

Brand deed zo kort mogelijk het verhaal van zijn wedervaren sedert het verzenden van het telegram.

Toen hij daarmee gereed was, vertoonde zich een diepe verticale rimpel tussen de ogen van Raffles. Een zeker bewijs, dat er gevaar dreigde.

Eén ogenblik zat hij in diep gepeins verzonken. Toen stond hij met een ruk op.

— Dus de gehele ochtend heb je met je gastheer nog in het laboratorium gewerkt?

— Ja, de gehele ochtend.

— Niets verdachts bespeurd?

— Niets.

— Na de lunch ontdekte je de diefstal. Hoe laat was dat?

— Half drie precies.

— Het is nu even over vier. Er is veel tijd verloren gegaan. Niets beschadigd aan de deur of het slot?

— Niets.

— Wie hadden er, behalve jij, een sleutel van die deur?

— Niemand anders dan Sir Archibald en zijn dochter.

— Laat mij die sleutel eens even zien. Brand reikte hem zwijgend over.

Raffles bekeek hem en gaf het voorwerp toen terug.

— Niet na te maken zonder model, zei hij enkel.

— Lady Maud is nog steeds niet thuis? vroeg hij daarop.

— Neen, nog niet. Ik heb order gegeven mij direct te waarschuwen als zij kwam. Ik wil zelf haar het ontzettende nieuws mededelen.

— Gebeurde het wel eens meer, dat Lady Maud de gehele dag niet thuis kwam?

— Zolang ik hier in huis ben, zei Brand, is het nog pas één keer gebeurd, maar toen had zij mij vooraf daarvan in kennis gesteld. Ik heb echter gehoord, dat zij vroeger vaak hele dagen afwezig was, ofschoon het natuurlijk zeer goed kan zijn, dat zij haar vader hierin had gekend, daar deze nooit naar haar vroeg, wanneer zij niet aan tafel verscheen. Maar hij was nogal verstrooid, zodat het ook zou kunnen, dat...

— Ja, natuurlijk, laten we maar niets veronderstellen. Ik weet nu genoeg, Charles, we gaan naar beneden, ik wil dat laboratorium eens inspecteren en jij, James, haal even mijn handvalies uit de auto en laat je de weg naar het dak wijzen. Vlug! We hebben geen ogenblik te verliezen.

Nog waren geen vijf minuten na deze woorden verlopen, toen Raffles, gevolgd door Brand zich eveneens naar het dak begaf.

Henderson stond daar op zijn meester te wachten.

Raffles opende zijn valies en haalde daaruit een klein palissanderhouten kistje, dat een instrument bleek te bevatten, dat Brand nog nooit had gezien. Toch kwam het model hem niet onbekend voor.

Raffles schroefde nu zijn wandelstok uit elkaar en maakte daarvan een stevig statief. Dat plantte hij op het kiezel van het dak en schroefde toen daarop het instrument.

Nu zag Brand wat het was.

— Heb je daar een verkleind model van je teleperiscoop, Edward?

— Zoals je ziet, amice. Heb ik mijn tijd in je afwezigheid niet goed ge-

bruikt? Maar ga nu naar beneden met James en geef daar je ogen goed de kost. Ik kan met mijn periscoop de naaste omtrek overzien, maar niet wat er vlak bij voorvalt. Denk er om, alles zonder het minste opzien te verwekken. Ga nu!

Raffles bleef niet lang op het dak. Slechts een minuut of tien, maar bijna onafgebroken had hij in één richting getuurd door het oculair van zijn kijker. Even had hij zijn handen op elkaar geklemd en meer gesist dan gesproken: Net bijtijds nog.

Toen schroefde hij zijn kijker en stiet uit elkaar, borg een en ander in zijn valies en begaf zich naar de kamer van Brand. Toen hij er na vijf minuten weer uitkwam, zou niemand hem hebben herkend. Zo op het oog ging daar een boerenpummel de trap af naar beneden.

Brand stond op zijn post en had enige tijd nodig om uit die boer zijn vriend te herkennen. Raffles nam hem onder de arm en beduidde Henderson, die zij tegen kwamen, op zijn post te blijven. Samen wandelden zij in de richting van de rivier.

— Charles, aldus begon Raffles, ik moet je een vraag doen, waarover je verbaasd zult staan, misschien ben je zelfs wel verontwaardigd, maar denkt er om, ik moet een antwoord hebben, dat absoluut onbeïnvloed is door het een of ander.

— Vraag maar op, Edward, je kunt op mij en op mijn antwoord staat maken.

— Ik heb er geen ogenblik aan getwijfeld, Charles. Vertel me eens, hoe was de verhouding tussen Lady Maud en haar vader?

— Maar Edward, je denkt toch niet...

— Stil, Charles, je houdt je niet aan je afspraak. Eerst je antwoord.

— Naar mijn innige overtuiging en zonder dat mijn woorden door het een of ander worden beïnvloed moet ik zeggen, dat ik zelden een zo goede verstandhouding tussen vader en dochter heb gezien.

— Dus... daar ben je absoluut zeker van?

— Absoluut zeker.

— Mooi. Dat is een pak van mijn hart. Ik kan aannemen dat je goed rond gekeken hebt en niet op oppervlakkigheid bent afgegaan. Ze was toch niet opvallend of overdreven lief tegen haar vader.

— Integendeel. Haar liefde was van die stille soort, die zich niet uitte in een overvloed van woorden. Maar elke daad, elke oogopslag zelfs, was een bewijs van haar liefde en grote bezorgdheid voor zijn wankelbare gezondheid. Lady Maud staat zeer hoog in mijn aching, zij is zeer beschaafd, zeer ontwikkeld en had een goed verstand, maar alles werd in de schaduw gesteld door haar oprechte liefde voor haar vader.

— Heel goed, Charles. Nog eens, ik ben blij dit te horen. Willen we nog wat verder wandelen?

— Mij goed, maar dan moeten we omkeren, want daar is het hek van het park.

— Kunnen we er niet overklimmen?

— Jawel, als je per sé het park in wilt.

— Nu, per sé is wat sterk gezegd, maar ja, me dunkt, we moesten het toch maar doen. Waar is de eigenlijke ingang?

— Door een deur in de muur van de moestuin, achter het huis.

Een ogenblik daarna waren de vrienden over het hek geklommen en liepen zij op een bed van oude bladeren, die zich daar sedert jaren hadden opgestapeld. Weldra kwamen zij op een soort voetpad, dat blijkbaar in een hele tijd niet betreden was. Het was dik met een mooi, helder groen mos begroeid.

Na een kleine bocht te hebben gemaakt, stonden zij eensklaps voor een zijtak van de rivier, die zich door het park kronkelde. Het was hier volkomen stil en eenzaam.

Raffles was niet erg spraakzaam en Brand zag met verwondering, dat zijn vriend aandachtig om zich heen speurde, alsof hij iets zocht.

— Willen we hier even gaan zitten? vroeg hij ten slotte, en zonder het antwoord van zijn vriend af te wachten, vlijde hij zich in het gras.

Het korte gras was hier wat dikker gezaaid en het was er heerlijk zitten in de schaduw van de oude bomen, wier bladeren zacht ruisten op de adem van de wind.

Maar Raffles scheen niet veel rust te hebben. Plotseling stond hij op en begaf zich naar een tamelijk hoog bosje van dichte rhododendronstruiken. Hij liep er om heen en kwam toen weer naar zijn vriend terug. Hij keek op zijn polshorloge en zei toen:

— Zo amice, nu moeten we terug...

Brand keek hem vragend aan.

— Nog even geduld, beste jongen. Een onaangename tijding komt altijd te vroeg en ik ben bang, dat ik je iets moet vertellen, dat je zal teleurstellen.

Zij wandelden dezelfde weg, die zij gekomen waren terug, klommen het hek nogmaals over en wandelden weer langs de rivier.

— Is dat een botenhuis, Charles? vroeg Raffles naar een laag houten gebouwtje, een eindje verderop wijzend.

— Ja, dat is het botenhuis, maar het wordt ook gebruikt als kleedkamer door Lady Maud, als zij gaat zwemmen.

De deur was echter op slot. Dit was geen bezwaar voor Raffles, in drie tellen was het meer dan eenvoudige slot geforceerd.

— Ik had me de moeite wel kunnen besparen, Charles, zei hij, niets dan een tafeltje, een stoel, een paar kleeerhaken en een spiegel. Betrek jij nu weer je post en let goed op. Binnen niet al te lange tijd, krijg je wat te zien. Ik moet nog even terug.

Raffles klom het hek van het park weer over en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

Brand schudde verbaasd het hoofd en ging langzaam naar het huis terug.

Een kwartier daarop doorkliefde een hoofd het water van de rivier nabij de plek, waar de vrienden zoeven op het dikke, korte gras hadden gezeten. Bij het bosje rhododendrons steeg de gestalte, die bij dat hoofd hoorde, uit het water en verdween in de struiken.

Wanneer deze persoon, na zich aangekleed en verwijderd te hebben, in plaats daarvan een eindje verder was gewandeld, was de boerenjongen, die daar in het gras lag en naar de lucht keek, niet onopgemerkt gebleven.

Maar dit alles gebeurde niet en de gestalte, die door allerlei donkere, kronkelende paden Skidaw Hall hoe langer hoe meer naderde, merkte niet, dat zij door diezelfde boerenjongen werd gevolgd.

HOOFDSTUK VI

EEN GEVAARLIJKE ZWEMTOCHT

Brand had zowat een half uur na zijn wandeling met Raffles op zijn eenzame post doorgebracht, toen hij zijn vriend, die zijn vermomming had afgelegd, uit het huis zag komen. Zijn gelaat stond ernstig, alsof hij een treurige tijding had vernomen.

Toen hij genaderd was, glimlachte hij even tegen Brand ter begroeting, maar onmiddellijk stond zijn gelaat weer strak.

Dit was zo iets ongewoons bij Raffles, dat Brand niet zonder angst vroeg of er iets ernstigs was gebeurd.

— Ja en neen, Charles. Ik weet niet

of ik er om lachen of huilen moet.

— Wat is er dan gebeurd?

— Dat zou ik je liever nog niet willen zeggen, omdat we op een gevaarlijke expeditie uit moeten, waarvoor we al onze koelbloedigheid, kalmte en vooral veel helder verstand nodig hebben.

— Dan zal ik mijn ongeduld nog wat moeten intomen. Waar gaan we heen?

— Ons eerste doel is het botenhuis.

— Het botenhuis?

— Ja, ik zal je vertellen waarom, maar eerst moeten we Henderson te pakken hebben, want die moet ook mee.

Henderson, die een eindje verder op post stond, werd opgepikt en met zijn drieën gingen ze op weg naar het botenhuis.

— Luister eens goed allebei, aldus begon Raffles, we gaan naar het botenhuis om ons daar uit te kleden en in zwemtricot te steken. We moeten de rivier over.

— Maar dan kunnen we toch net zo goed de wherry of de jol nemen.

— Neen, dat kunnen we niet.

Ze waren inmiddels het botenhuis binnengegaan en Raffles sloot de deur achter zich dicht.

— Zeg Edward, is het bepaald noodzakelijk? Mijn hoofd staat helemaal niet naar zwemmen.

— Er zit niets anders op, amice. We hebben geen keus.

Hij maakte een klein valiesje open, waarin zich enige zwemtricot bevonden. Toen hij ze er uit haalde, zag Brand iets glinsteren. Het waren drie messen, een soort hartvangers.

— Waarvoor dienen die? vroeg Brand.

— Dat zijn onze wapens, beste jongen. Als ik er om gedacht had, dan had ik de waterdichte revolverhulzen meegenomen, maar nu die niet beschikbaar zijn, moeten we het hier mee doen. De hemel geeft, dat we het er mee kunnen doen.

— Maar zeg me toch eerst eens, waar we naar toe gaan? Je zei, we moeten de rivier over, maar aan de overzijde is niets anders dan de steile rotswand, daar kunnen we niet tegen op.

— Neen, we gaan er ook niet tegen op, maar er onder door.

— Hé, wát zeg je?

— Er onder door, Charles!

De drie mannen hadden inmiddels hun zwempakken aangetrokken, waarop Raffles de deur aan de waterzijde opende.

— Kijk, Charles, we zwemmen naar de overkant en recht op dat punt van de rots aan, waar die grote struik met zijn takken het water raakt. Zien jullie het beiden goed?

Brand scheen geen woorden te kunnen vinden, maar Henderson, die zich blijkbaar verheugde weer eens een ste-

vig avontuurtje te gaan beleven, knikte uitdrukkelijk van ja.

— Goed, daar zwemmen we naar toe. Vlak onder die struik duiken we. Zowat anderhalve meter, dieper is niet nodig. Zonder dat je er moeite voor hoeft te doen, wordt je duidelijk merkbaar door de stroom voortgeduwd in de richting, die we op moeten. Zodra je merkt buiten de stroom te zijn, moeten we naar boven. Dan zal je zien, dat je in het bosmeertje bent.

— In het bosmeertje? riep Brand uit.

— Ja, Charles, niet zo luid spreken, we moeten op alles voorbereid zijn. De messen nemen we mee, we kunnen ze in deze lus steken. En nu vooruit.

— Nog één woord, Edward. Wat of wie zullen we in dat bosmeertje vinden?

— Er is waarschijnlijk niemand, maar dicht in de buurt er van houdt zich professor Wade met zijn kornuiten op, dus we moeten voorzichtig zijn.

— Hebben zij de straaldozen?

— Ja.

— Hoe hebben zij ze kunnen nemen?

— Ze hebben ze niet weggenomen. Dat heeft een ander gedaan.

— Wie dan?

— Toe, Charles, vraag nu niet verder. Als we deze expeditie er goed afbrengen, krijg je alles van me te horen, maar nu moeten we heus weg, anders komen we misschien nog te laat.

Met een zachte plons dook Raffles in het water. Henderson volgde zijn meester onmiddellijk en Brand sloot de rij.

De drie mannen waren geoefende zwemmers en zij doorkliefdten met een krachtige slag het water van de rivier, die hier bijna geen stroming had.

Toen zij bij de overhangende struik waren aangekomen, was Raffles wederom de eerste, die dook. Slechts één ogenblik aarzelde Henderson, toen was ook hij onder het wateroppervlak verdwenen.

Brand dacht aan het avontuur, dat hij enige weken geleden aan de andere zijde van de rotswand had beleefd en waarvan het raadsel nu opeens voor hem werd opgelost. Hij haalde diep adem en dook zijn voorgangers achterna.

Nog geen minuut daarna kwam hij weer boven en keek in de ogen van zijn vriend en de trouwe Henderson die zijn komst met spanning verwachtten.

Ofschoon het nog klaarlichte dag was begon de zon toch al lager te zinken en heerste er in het dichte bos een schemerdonker, dat opvallend was, nu zij zo pas uit het volle licht kwamen.

Raffles nam direct de leiding in handen.

— Voorzichtig voorwaarts, beval hij.

Met de messen in de handen slopen de drie mannen, enkel in hun drijfnat tricot gekleed, voort.

Na ongeveer vijf minuten hield Raffles stil. Hij wenkte de anderen hem te naderen, blijkbaar om hen wat te zeggen. Onderwijl leunde hij met zijn hand tegen een boomstam.

Toen gebeurde er iets vreemds. Raffles wankelde en zou gevallen zijn, als zijn vrienden hem niet gegrepen hadden. De boom, waartegen hij geleund had, was op halve menshoogte voorovergevallen, doch de kruin was tussen andere bomen blijven hangen.

Hun verbazing en schrik duurde slechts kort.

— Het werk van de straaldoos, zei Brand ernstig, terwijl hij wees op het gladde vlak van de in de grond gebleven stomp.

Raffles zei niets, hij klemde de tanden op elkaar en sloop verder.

Plotseling wierp hij zich, zo lang hij was, ter aarde, welk voorbeeld door de twee anderen gevolgd werd.

Zij hoorden duidelijk stemmen.

Na enige minuten doodstil op dezelfde plek gelegen te hebben, waagde Brand het om zich heen te zien en nu bemerkte hij, dat zij vlak bij het door de gracht omgeven gebouwtje waren, dat hij enige weken geleden, onmiddellijk na zijn avontuur had ontdekt. Hij keek scherp toe en zag hoe op een open plek bij het huisje een klein vuur brandde. Blijkbaar hadden de schurken dit aangelegd, om er het een of ander op klaar te maken.

Raffles en Brand spraken fluisterend enige woorden met elkaar, maakten de

messen uit de lus los en kropen op handen en knieën verder.

Zij waren nu zo dicht genaderd, dat zij het niet raadzaam oordeelden verder te gaan.

— Wij zullen moeten wachten tot het wat donkerder geworden is, fluisterde Brand Raffles in het oor.

Deze echter scheen niet te luisteren; hij hield de ogen strak gevestigd op iets, wat Brand niet kon ontdekken.

Na één minuut ongeveer wendde Raffles zich tot Brand.

— Daar staan ze, zei hij alleen. Brand keek in de aangegeven richting en nu kon hij heel flauw twee voorwerpen onderscheiden, die op enige afstand van de plek, waar de mannen zaten, waren opgesteld. Ofschoon zij bijna niet van de omgeving waren te onderscheiden, zag Brand de omtrekken van de gestolen straaldozen, die op een soort driehoek waren geschroefd.

— Zou er kans bestaan bij de straaldozen te komen? vroeg Brand met een lichte beving in zijn stem.

— Dat moet want als zij er eerder bij zijn dan wij dan kunnen we ons testament wel maken. Maar als ze blijven zitten, zoals nu, dan is er geen kans op. We moeten geduld hebben.

Doodstil bleven de drie mannen in het mos en de bladeren, waarmede de grond overdekt was, liggen. Het was koel op deze plek, waar de zon slechts zelden doordrong en zij huiverden, alsof zij het koud hadden.

Alleen Henderson scheen daarvan geen last te hebben. Hij kroop wat naderbij en begon te fluisteren.

— Kan het geen kwaad, mylord, als men ze aanpakt?

— Als je niet op de koperen knop drukt, die zich onderaan bevindt, of aan de staaldraad komt, dan zijn ze absoluut ongevaarlijk. Ook moet je er voor zorgen, dat de spleetvormige opening aan de voorzijde, altijd van je afgewend is.

— Dan ga ik ze halen, zei Henderson en hij sloop onhoorbaar verder.

Raffles scheen echter een ander plan in het hoofd te hebben en ging zijn chauffeur achterna, daar hij hem na-

tuurlijk niet kon terugroepen op gevaar af zich te verraden.

Brand bleef nu alleen achter. Zij bevonden zich alle drie in één lijn.

Het toeval kwam hen te hulp.

Eensklaps stonden twee der mannen die ongetwijfeld tot de Bende der Pelikanen hoorden, op en begaven zich over het bruggetje naar het inwendige van het huisje. De derde, (blijkbaar was dit Goldstein, naar zijn gestalte te oordelen) bleef zitten. Hij zat met de rug naar hen toegewend.

Nog ongeveer tien meter scheidden hen van de straaldozen.

— Er op af, siste Raffles en snelde vooruit.

Enige dorre takken kraakten onder hun voeten en dit geluid deed de zittende figuur opkijken. Voor hij echter één beweging had kunnen maken, was Henderson bij de straaldozen, waarvan hij er een beetpakte. Hoe hij ook rukte en trok, hij kon de drievoet niet optillen; het voorwerp was blijkbaar stevig in de grond gevestigd.

Dit alles duurde een ondeelbaar ogenblik en reeds stond Raffles naast hem. Deze pakte de tweede doos beet. Brand sloot de rij. Alle drie hadden de messen in hun vuist, gereed om toe te stoten.

Dit was echter niet nodig. Tot hun grote verwondering bewoog Goldstein zich niet, maar bleef als een stenen beeld zitten.

En toen zagen zij, dat alle kleur uit zijn aangezicht was verdwenen en dat zijn ogen dicht waren.

— Hands up! riep Henderson en wilde de bewegingloze gestalte naderen, maar Raffles hield zijn chauffeur terug.

— Ongelukkige, je zoudt een onvermijdelijke dood tegemoet gaan, riep hij, niet de minste voorzorgen meer nemend, dat zijn stem niet gehoord zou worden.

Brand begreep waar Raffles op doelde. Met z'n beiden naderden zij de chauffeur, die nog steeds met een der straaldozen in de hand stond. Zij namen hem het voorwerp af en nu zagen zij, dat hetgeen zij verondersteld hadden, waarheid was. De oersterke man had zich met zo'n ijver op de doos geworpen,

dat hij, zonder het te willen, op de koperen knop had gedrukt waardoor de straal des doods in werking was getreden.

Nu naderden zij Goldstein en zagen dat hij dood was. Toen zij hem aanraakten, vielen hoofd en schouders glad afgesneden van de romp. Bloed was er niet te zien. Het was of alle organen dichtgesnoerd waren.

Henderson, onbekend met de werking van de straal des doods, stond sprakeloos, doch Raffles gunde zich geen tijd hem een uitleg te geven.

— We moeten naar binnen, zei hij, de ogen gericht op de openstaande deur van het gebouwtje.

— Als we maar wisten op welke afstand de straal ingesteld is geweest, zei Brand, terwijl hij de afstandsschaal bekeek, blijkbaar is die defect, want de aanwijspen is verbogen.

— Misschien is de ander nog intact, zei Raffles en keerde de straaldoos, die hij in de hand hield, om. De pen wees op vijftien meter.

— Als ze beiden op dezelfde afstand ingesteld zijn geweest, dan is het met de heren gedaan, meende Brand nu.

— Dat is zeer waarschijnlijk, hernam Raffles, maar we zullen toch eerst eens zien of vriend Goldstein een revolver bij zich had.

Henderson haalde een geladen revolver uit een der zakken van het lijk.

Met de revolver in de vuist van zijn linkerhand en in zijn rechter het mes, ging Henderson vooruit, het ijzeren bruggetje over. Hij ging de openstaande deur binnen, maar kwam een ogenblik later terug. Hij had de handen laten zakken en op zijn gezicht lag een uitdrukking, alsof hij iets walgelijks had gezien. Even leunde hij tegen de balustrade der brug, doch meteen sprong hij terug. Bijna was hij gevallen, de balustrade was over de gehele lengte doorgesneden en stortte in het water van de gracht.

De straal des doods had zijn werk goed verricht. Eén blik in het inwendige van het huisje overtuigde Raffles en Brand, dat hier geen menselijke hulp meer kon baten. De straal des doods

was door hout, ijzer en stenen heen-geдрongen en had de mannen in hun schuilplaats overvallen en gedood.

— Kom, Charles, en jij ook, James, laten we gaan. We kunnen alle's hier niet zo laten liggen, want we moeten toch nog terugkomen. Het zou me niet verwonderen als de heren dit lugubere huisje tot hun schatkelder hadden gepromoveerd. Dat moeten we onderzoeken. En ik denk, dat dit onderzoek mij een lieve duit zal opleveren. Maar nu niet. Nu moeten we naar Skidaw Hall terug en hoe eerder hoe beter. Alleen de straaldozen moeten we meenemen, die mogen in geen geval hier achter blijven.

Twintig minuten later waren de drie mannen op Skidaw Hall terug.

Raffles en Brand spoedden zich naar binnen, terwijl Henderson zich naar het bediendenvertrek begaf.

Price, de butler, kwam hen in de gang tegemoet.

— En? vroeg Raffles, hoe is het met Lady Maud, is de dokter bij haar?

— Ja mylord, er is gelukkig een wending ten goede te constateren, zij is in een zeer neerslachtige stemming.

— Dat had ik wel min of meer verwacht, Price. We zullen haar nu niet met vragen lastig vallen; we gaan naar onze kamer, wil je daar wat thee en wat sandwiches laten brengen?

Price boog zwiјgend en de beide vrienden begaven zich naar boven.

— Nu moet je me toch eens vertellen wat dit alles betekent, Edward, ik heb er wel zo'n beetje van begrepen, maar alles is me nog lang niet duidelijk, hoe kwamen bijvoorbeeld...

— Je wilt natuurlijk weten hoe die straaldozen in het bezit van de Pelikannen zijn gekomen. Welnu, luister. Ik zal beginnen bij het begin. Reeds onmiddellijk na je eerste telegram rook ik onraad en ben ik op mijn eentje de ontrek gaan verkennen. Ik werd er echter niet veel wijzer door. Toen besloot ik poolshoogte te gaan nemen met mijn vliegmaschine. En toen ontdekte ik iets, wat ook jou verbaasd zou hebben doen staan. Terwijl ik over het bos vloog, dat zich aan de overzijde van de rivier achter de rotsen uitstrekt, zag ik als

een heldere dauwdruppel het bosmeertje tussen het groen der bomen schitteren en tevens zag ik, dat het slechts van de rivier gescheiden was door een smalle strook gronds. Die smalle strook echter werd gevormd door de steile rots, die we hier vanuit ons venster kunnen zien. Vanuit de hoogte waarop ik vloog, zag ik toen duidelijk op een zekere plek, dat het water daar donkerder gekleurd was. Het water van het meertje en de rivier stond dus onder de rots door met elkaar in verbinding. Ik had toen meteen het raadselachtige avontuur, dat je daar met je gastvrouw had beleefd, opgelost. Ik besloot nog niets te zeggen, omdat ik er een voorgevoel van had, dat het feit, dat het meertje 'n ondergrondse, laat ik liever zeggen een onderwaterse verbinding had met de rivier, nog een andere rol in deze historie zou spelen, hetgeen ik achteraf beschouwd, heel goed gezien heb.

Raffles zweeg, daar een bediende aan de deur klopte om de sandwiches te brengen. Toen de man vertrokken was, vervolgde hij:

— Je zult je er misschien over verwonderd hebben, dat ik zo gauw op je telegram reageerde. Dat kwam zo. Ik verwachtte een dergelijk telegram elk ogenblik van je te zullen ontvangen, om welke reden ik Henderson voor ons radiotoestel plaatste met de opdracht, dat hij mij onmiddellijk draadloos zou seinen, wanneer het telegram kwam. Misschien weet je het nog niet, maar Henderson heb ik in korte tijd het Morse-alfabet geleerd en hij kan nu zeer goed saunderen. Ik was dag en nacht bij onze hangar op het vliegveld. Mijn raamantenne stond steeds op de goede golflengte ingesteld, zodat ik, vijf minuten na de ontvangst van je telegram al de lucht in was.

— Maar, zo onderbrak Brand hem nu, je hebt me nog niet verteld, hoe je zo snel de zaak tot klaarheid hebt gebracht en wie degene is, die de eigenlijke diefstal van de straaldozen heeft gepleegd.

— Dat zal ik je vertellen. Lady Maud heeft de straaldozen weggenomen.

— Lady Maud? herhaalde hij werktuigelijk, maar Edward, je moet je ver-gissen; dat is toch niet mogelijk...

— Luister nu eens, amice. Misschien is zij er zelf even verbaasd over als jij, wanneer ze het hoort. Ze weet er name-lijk niets van, ze heeft in trance ge-handeld.

— In trance? Dus is ze gehypnoti-seerd? En wie heeft dat gedaan?

— Dat zal ik je zeggen. Ik heb tij-dens je afwezigheid een onderzoek in-gesteld naar het verleden van professor Wade. De man is werkelijk professor geweest en wel aan de hogeschool te Boekarest, in welke stad hij ook een drukke praktijk had als bekwaam ze-nuwarts. Hij is zich in de loop der ja-ren met politiek gaan bemoeien en dat is zijn ongeluk geweest. Hij verloor zijn patienten en daar hij geen geld bezat, moest hij, om te kunnen leven, zich aan allerlei ongeoorloofde practijken schul-dig maken. Hij verviel van kwaad tot erger, tot hij eindelijk 't erkende hoofd van 'n bende misdadigers werd. Maar de rest weet je. We kunnen dus van hem afstappen. Nu ik dit alles wist, trachtte ik na te gaan, wie de diefstal in 't onder-grondse laboratorium kon hebben ge-pleegd. Ik heb de situatie verkend en be-greep, dat alleen 'n ingewijde hier aan 't werk was geweest. Nu was Wade, toen hij de vorige keer hier kwam, niet bene-den geweest, dus we konden veilig aan-nemen, dat hij 'n helper of helpers no-dig had gehad. Maar wie? Zoals je mij zelf gezegd hebt, is het personeel ab-soluut te vertrouwen, nog afgezien van het feit, dat niemand een sleutel be-zit. Het slot was niet geforceerd en het kon ook niet met een valse sleutel ge-opend zijn. Dus moest men met de ge-wone sleutel gewerkt hebben. Wie had-den er een sleutel? Sir Archibald, jij en Lady Maud. Daar ik direct consta-teerde dat de baronet ruim anderhalf uur dood was, toen het lijk werd on-derzocht, kon hij het niet geweest zijn; jij evenmin. Dus bleef Lady Maud over. Het was ongehoord dit te veronderstel-len, maar ik nam het als hypothese aan en besloot een proef op de som te ne-

men. Ik ging naar het dak met de te-leriscoop en zag haar overzwemmen. Tot mijn verwondering zwom zij van hier naar de overzijde, ik had verwacht haar reeds terug te zien keren. Wat de oor-zaak is geweest, dat zij zo lang heeft gewacht, alvorens op zijn posthypnotisch bevel de straaldozen naar de overzijde te brengen, zal wel altijd een raadsel blijven, daar de enige, die ons hierover zou kunnen inlichten, niet meer in het land der levenden is. Daar ik volstrecte zekerheid wilde hebben, zijn wij de wandeling door het park gaan maken om de plaats te zoeken, waar zij zich ontkleed had. Van het botenhuis had zij geen gebruik gemaakt; waar-schijnlijk om niet gezien te worden. Die plaats vond ik niet, maar wel vond ik een lange mantel, een paar schoenen en een paar kousen. Blijkbaar had zij zich in huis reeds in zwemtri-cot gestoken en toen alleen een mantel daarover heen aangedaan. Om toch maar beslist zeker van mijn zaak te zijn, heb ik, een eind verder, haar te-rugkomst afgewacht en toen zag ik, wat ik verwachtte, namelijk dat zij onder suggestie handelde. Ik ben haar gevolgd en heb direct de nodige maatregelen la-ten nemen, opdat zij zich dadelijk naar bed kon begeven. Ik heb de dokter la-ten opbellen en ook heb ik er voor ge-zorgd, dat zij nog niets van de dood van haar vader kon vernemen.

— Dus weet zij daarvan nog niets?

— Neen, Charles, het is voor jou weggelegd om haar dat mede te delen. Jij bent met haar op vertrouwelijke voet geweest en bezit de nodige tact.

Brand drukte zijn vriend ontroerd de hand.

— Het zal een wreed ontwaken voor haar zijn, zei Brand.

— Ongetwijfeld Charles, maar Sir Archibald was oud en verzwakt, zodat zijn dood haar niet te zeer zal scho-ken. Wat het geval van de straaldozen betreft, daar zal ze zich waarschijnlijk niets van herinneren. Hoe goed de schurk zijn oude vak nog verstond, blijkt wel uit het feit, dat Lady Maud pas uit haar trance is ontwaakt op het-zelfde ogenblik toen wij hem aan de

overzijde overvielen en hij door die straal werd gedood. Wel zal zij zich herinneren waar, wanneer en hoe hij haar hypnotiseerde en ongetwijfeld zal zij je om inlichtingen vragen. Je moet een aannemelijk verhaal verzinnen, Charles. Je kunt dat met een gerust geweten doen, daar het in de eerste plaats voor haar welzijn is en ook omdat je niet bevreesd behoeft te zijn, dat de waarheid ooit aan het licht zal komen, daar wij de enigen zijn, die haar kennen. En dit is, geloof ik, alles. Of heb je nog wat op je hart?

— Dus Lady Maud heeft de straaldozen weggenomen?

— Zoals ik je verteld heb.

— Maar hoe heeft ze dat ongemerkt kunnen doen?

— Wel, ze heeft natuurlijk alle mogelijke voorzorgen genomen.

— Maar dat wijst dan toch op voorbedachte rade.

— Wel neen. Vergeet niet, dat een hypnotisch bevel naar de letter wordt uitgevoerd en dat Wade er natuurlijk wel voor gezorgd zal hebben, haar te zeggen, dat zij moest zorgen niet gezien te worden. Alleen Mary, het kamermeisje, schijnt haar even gezien te hebben, maar daar zij niet zeker was van haar zaak en zij overigens bijziende is, werd er niet veel waarde gehecht aan haar veronderstelling.

— Maar hoe kon zij met de straaldozen overzwemmen?

— Zeer gemakkelijk, amice. Ze zijn, zoals je weet, klein, zodat zij ze aan een soort gordel heeft kunnen vastmaken. Daar de dozen ook onder water kunnen werken, (dat heb je me immers medegedeeld), hinderde het niets, dat zij er mee dook. Nog iets, Charles?

— Neen, niets meer, Edward. Ik weet nu alles.

— Dan laat ik je alleen. Jij hebt hier nog een belangrijke taak te vervullen, die je echter volkomen toevertrouwd is. Ik neem de straaldozen mee. Het is gevaarlijk speelgoed en als ze in handen vallen van iemand, die er de kracht van ontdekt, dan is het met de wereld gedaan. En mij kunnen ze van groot nut zijn, voegde hij er na een ogenblik nadenken bij. Ik ga met Henderson terug. De Duivel der Lucht staat onder de tribune op het sportveld van Embleton, hier geen kwartier vandaan. We zijn van avond nog thuis.

— Blijf je thuis, Edward?

— Ja, voorlopig wel. Ik zal je komst afwachten en onderwijl heb ik mooi gelegenheid mij vertrouwd te maken met de werking der straaldozen.

De beide mannen gaven elkaar de hand. Eén ogenblik rustten hun ogen in elkaar.

Toen zei Raffles:

— Troost Lady Maud zo goed mogelijk en doe haar mijn groeten, maar vergeet daarbij niet, dat ik er ook nog ben.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

HET RODE GEVAAR

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266